

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΤΟΥ ΕΝ ΑΓΙΩΣ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΑΧΙΛΛΙΟΥ

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΛΑΡΙΣΣΗΣ

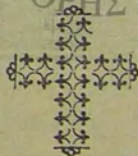
ΤΟΥ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΥ

ΝΥΝ ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΤΥΠΟΣ ΕΚΔΟΘΕΙΣΑ, ΚΑΙ ΜΕΤ' ΕΠΙΜΕΛΕΙΑΣ ΟΤΙ

ΠΛΕΙΣΤΗΣ ΔΙΟΡΘΩΘΕΙΣΑ

ΥΠΟ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΜΑΚΡΗ

ΕΝ ΛΑΡΙΣΣΗ:

ΠΑΡΑ ΤΩ ΕΚΔΟΤΗ ΓΕΩΡΓΙΩ ΜΑΚΡΗ

1896

ΜΗΝΙ ΜΑΪΩ ΙΕ'.

ΤΟΥ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΑΧΙΛΛΙΟΥ

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΛΑΡΙΣΣΗΣ ΤΟΥ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΥ

Ἐν τῷ μικρῷ Ἑσπερινῷ. Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν στίχ. δ'.

Ἐδωκας σημείωσιν.

Ἐχριστέ σε Κύριος, Ἱεραρχίας τῷ χρίσματι, Θεοφόρε Ἀχίλλιε, ἐντεῦθεν ἐποίησας, τὸν λαόν σου μακάρι, ἐν δικαιοσύνῃ, ἐπὶ νομάς δογματικάς, καὶ ἐπὶ ὕδατος ἀναπαύσεως, διό σου τὸ μνημόσυνον, ἐπιτελοῦντες βοῶμέν σοι· ἐθαυμάστωσε Κύριος, ἐπὶ γῆς σε μακάριε.

Ἐξαίσιον γέγονεν, ἐν τῇ σεπτῇ φανερώσει σου, καὶ Ἐπαράδοξον ἄκουσμα· ὁ βλύσας γὰρ νάματα, ἐξ ἀγόνου πέτρας, τοῖς Ἰσραηλίταις, αὐτὸς καὶ νῦν θαυματουργῶν, αὐτεξουσίως πάντα δυνάμενος, ἐκ λίθου βλύσαι ἔλαιον, ὡς ἀγαθὸς παρσκευάσας, προπιστούμενος ἔνδοξε, τὴν σεπτὴν σου μετὰστασιν.

Παμμάκαρ Ἀχίλλιε, ὡς παρестῶς τῷ παντάνακτι, σὺν Ἀγγέλων στρατεύμασι, μέμνησο τῶν δούλων σου, καὶ τῆς ποίμνης ταύτης, ἥπερ ἡρετίσω, καταταθεῖναι τὸ σεπτόν, καὶ θεῖον σκῆνός σου Ἱερῶτατε· κινδύνων τε καὶ θλίψεων, καὶ τῆς βαρβάρων

θρασύτητος, ἐξελοῦ σαῖς δεήσεις, τοὺς τιμῶντας τὴν μνήμην σου.

Δόξα, ἡχος πλ. β'.

Οἰκουμένης φωστήρα δ Θεός σε Πάτερ ἀνέδειξεν, Ἀρχιερέων καλλονήν, μοναζόντων θεῖον ἐγκαλλώπισμα, ὀρφανῶν καὶ χηρῶν προστάτην, καὶ παράκλησιν ἀσφαλῆ τῶν χειμαζομένων, καὶ τῆς αἰ καθ' ἡμῶν κινουμένης ζάλης τῶν βαρβάρων, ἀντίρροπον φέροντα τὴν ψῆφον· διδὸν τὸν νοῦν ἐλλαμφθεὶς ταῖς πρὸς Θεὸν ἀναβάσει, καὶ ἀκηλίδωτον τῆς ψυχῆς τηρήσας τὸ ἀξίωμα, ἀνέδραμες στεφανηφόρος εἰς Οὐρανούς καὶ νῦν τῷ θρόνῳ τῆς βασιλικῆς παρεστὼς Τριάδος σὺν τοῖς ἄνω λειτουργοῖς, πρέμβευε ὑπὲρ τῶν πίστει καὶ πόθῳ τελούντων τὴν μνήμην σου.

Εἰς τὸν στίχον ἡχος β'. Οἶκος τοῦ Εὐφραθᾶ.

Λαμπρύνθητι πιστῶν, ὁμήγυρις καὶ τέρπου, συνέδραμε καὶ γάρ σοι, τῇ τοῦ Χριστοῦ ἐγέρσει, ἡ Ἀχιλλίου κοίμησις.

Τίμιος ἐναντίον Κυρίου.

Ε'τήσιος ἡμῖν, πανήγυρις ἐπέστη· δεῦτε πιστοὶ συμφώνως, χορεύσωμεν τιμῶντες, τὸν Ἱεράρχην ἅπαντες.

Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον.

Λαρίσης δ φωστήρ, τῶν εὐσεβῶν δ στύλος, αἰρετικῶν ἡ πτώσις, Ἱεραρχῶν τὸ κλέος, ὑμνεῖσθω νῦν Ἀχιλλίος.

Δόξα, ἡχος β'.

Δεῦτε τῶν πιστῶν ἡ πληθὺς πνευματικῶς νῦν εὐωχῇσθωμεν, ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ Θεοφόρου Πατρὸς ἡμῶν Ἀχιλλίου, καθ' ὅλην γὰρ ἔλαμψε τὴν οἰκουμένην, ταῖς διδασκαλίαις τοῦ Πνεύματος, καὶ τοὺς

κακῶς φρονούντας, λόγοις καὶ σοφαῖς κατήσχυεν ἀποδείξει· διδὸν πρὸς αὐτὸν ἀναβοήσωμεν λέγοντες, χαίροις Ἀρχιερέων ἐγκαλλώπισμα τερπνόν, Ἀχιλλίε παμμακάριστε· χαίροις Θεαταλίας τὸ μέγα κλέος, καὶ Δαρισσαίων ποιμὴν διαυγέστατε· παρρησίαν νῦν ἔχων πρὸς Θεόν, εἰρήνην αἰτῆσαι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, Σωτηρίαν, καὶ μέγα ἔλεος.

Εἶτα τὸ τροπάριον, ἡχος δ'.

Κανόνα Πίστεως, καὶ Απόλυσις.

Εν τῷ μεγάλῳ Ἑσπερινῷ, ἰστώμεν στίχ. η'. ἡχος πλαγίου α'.

Χαίροις ἀσκητικῶν ἀληθῶς.

Χαίροις Ἀρχιερέων κρηπὶς. Ὁρθοδοξίας ἀδιάσειστον ἔρεισμα, ὁ στύλος τῆς Ἐκκλησίας, ὁ τῶν πιστῶν στηριγμός, τὸ τῆς εὐσεβείας περιτείχιμα· ὁ νοῦς δ Οὐράνιος, ὁ ἐπίγειος Ἀγγελος, ἡ μυροθήκη τοῦ σεπτοῦ ἀγιάσματος, ὁ πολύφωτος καὶ ἀνέσπερος ἥλιος· ὁρμος δ γαληνότατος, λιμὴν δ σωτήριος, τίμιον σκεῦος Κυρίου, Θαυματουργὸς ὑπερθαύματος, Χριστὸν καταπέμψαι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δυσώπει τὸ μέγα ἔλεος.

Χαίροις ἡ Ἱερὰ κεφαλὴ, καὶ κατὰ πάντα τοῖς Ἀγγέλοις αἰδέσιμος, ἡ βρύσις τῶν ἱαμάτων, διαυγεστάτη πηγὴ, θείων χαρισμάτων οὔσα ἔμπλεως· φωστήρ δ ἀκοίμητος, ὁ ποιμὴν ὁ πανθαύματος, ὀρθοδοξίας ἐπὶ πᾶν τὸ ποίμνιον, καθοδηγήσας, καὶ ποιμάντας ἐν χάριτι, λύκους δ τροπώσάμενος, δεινοὺς αἰρετίζοντας, ὁ ἐν τῇ μάνδρᾳ σκηνώσας, τῇ Οὐρανίῳ γηθόμενος. Χριστὸν καταπέμψαι, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δυσώπει τὸ μέγα ἔλεος.

Τάφον περικυκλοῦντες τὸν σὸν, ἁγιασμοῦ παρεκτικὸν γνωρίζομενον, βοῶμεν ἐν κατανύξει, ποιμὴν ἡμῶν ἀγαθέ, ἀοράτως μέσον ἡμῶν φάνηθι, πληρῶν τὰ αἰτήματα, τῶν πιστῶς προστρεχόντων σοι, καὶ θεραπεύων, τῶν ψυχῶν τὰ παθήματα, καὶ τὰ τραύματα, τῶν σωμάτων τῇ χάριτι, ὅπως κατευοδούμενοι, πρεσβείαις σου ἅγιε, λύσιν τυχεῖν ὀφλημάτων, ἀξιοθεύημεν ἅπαντες, καὶ τῆς αἰωνίου, λυτρωθείημεν κολάσεως οἱ τιμῶντές σε.

Ἔτερα στιχ. προσόμοια, ἦχος β'

Ποίοις εὐφημιῶν.

Ποίοις εὐφημιῶν ἄσμασιν, ἀνυμνήσωμεν τὸν Ἱεράρχην, τῆς Θεολογίας τὴν σάλπιγγα, τὸ πυρίπνουν στόμα τῆς χάριτος, τὸ σεπτὸν τοῦ Πνεύματος δοχεῖον, τὸν στυλὸν τῆς Ἐκκλησίας τὸν ἀκράδαντον, τὸ μέγα τῆς Οἰκουμένης ἀγαλλίαμα, τὸν ποταμὸν τῆς Σοφίας, τοῦ φωτὸς τὸν λύχνον, τὸν ἀστέρα τὸν φαεινόν, τὸν τὴν κτίσιν καταλάμποντα.

Ποίοις ὕμνων ἀνθεσιν, στεφανώσωμεν τὸν Ἱεράρχην, τὸν τῆς εὐσεβείας ὑπέρμαχον, καὶ τῆς ἀσεβείας ἀντίπαλον, τὸν θερμὸν τῆς πίστεως προστάτην· τὸν μέγαν καθηγεμόνα καὶ διδάσκαλον, τὴν λύραν τὴν παναρμόνιον τοῦ Πνεύματος, τὴν χρυσουργοῦσαν γλώσσαν, τὴν πηγὴν τὴν βρύουσαν, ἱαμάτωννάματα πιστοῖς, τὸν μέγαν καὶ ἀξιάγαστον Ἀχιλλίον.

Ποίοις οἱ γηγενεῖς χεῖλεσιν, εὐφημήσωμεν τὸν Ἱεράρχην, τὸν τῆς Ἐκκλησίας διδάσκαλον, τοῦ φωτὸς τοῦ Θεοῦ τὸν κήρυκα, τὸν οὐρανομύστην τῆς Τριάδος, τὸ μέγα τῶν μοναζόντων ἐγκαλλώπισμα, τὸν πράξει καὶ θεωρίᾳ διαλάμποντα, τῶν Λαρισαίων τὸ κλέος, Ἐκκλησίας πρόμαχον, καὶ πρόβολον ἀρ-

ραγῇ, τῶν πιστῶν τὸ καύχημα, τὸν μέγαν καὶ ὑπερβαύμαστον Ἀχιλλίον.

Δόξα, ἦχος πλ. β'.

Πατέρων θείων ὁ χορὸς, Πνεύματι Ἁγίῳ συγκροτηθεὶς, τὴν ἀρείου μανίαν ἐμφρόνως κατήσχυεν· τὸν γὰρ Ὑῖδον τοῦ Θεοῦ τὸν ὑπὲρ ἡμῶν ἀτρέπτως σαρκωθέντα, καὶ τοῦ προπάτορος τὴν πληγὴν ἰασάμενον, ἀφρόνως οὗτος τοῖς κτίμασι κατάγων ἐδογματίζεν ἄλλ' οὕτω φρονῶν ὁ δυσσεβῆς κατησχύνθη· διδὼ μὴ φέρων ἀντιβλέπειν πρὸς τὴν τῶν λόγων ἀληθειαν, τὰς ὁψεις ἡμαυρώθη, διχῶς διαρραγείς, τὴν ἴσιν τοῦ προδότου ὑποστάς ρῆξιν, εὐχῆς ἔργον γενόμενος· σὺ δὲ Παμμάκαρ Ἀχιλλίε, πρόμαχος τοῖς πιστοῖς σωτήριος φανείς, καλῶς ὑπὲρ τῆς ἀληθείας ἐδείχθης ἀγωνισάμενος· διδὼ τοῖς μετὰ πίστεως τιμῶσι σου τὸ μνημόσυον, αἰτῆσαι ἱλασμόν ἁμαρτιῶν· καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Εἰσοδος. Τὸ Φῶς Ἰλαρόν, τὸ Προκείμενον, καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Μνήμη δικαίου μετ' ἐγκωμίων, καὶ εὐλογία Κυρίου ἐπὶ κεφαλὴν αὐτοῦ. Μακάριος ἄνθρωπος ὃς εὗρε Σοφίαν, καὶ θνητὸς ὃς οἶδε φρόνησιν· κρείσσον γὰρ αὐτὴν ἐμπορεύεσθαι, ἢ χρυσοῦ καὶ ἀργυρίου θησαυρός· τιμιώτερα δὲ ἐστὶ λίθων πολυτελῶν, πᾶν δὲ τίμιον οὐκ ἄξιον αὐτῆς· ἐκ γὰρ τοῦ στόματος αὐτῆς ἐκπορεύεται δικαιοσύνη· νόμον δὲ καὶ ἔλεον ἐπὶ γλώσσης φορεῖ· τοιγαροῦν ἀκούσατέ μου ὦ τέκνα, σεμνὰ γὰρ ἐρῶ, καὶ μακάριος ἄνθρωπος, ὃς τὰς ἐμὰς ὁδοὺς φυλάξει· αἱ γὰρ ἔξοδοί μου, ἔξοδοι ζωῆς, καὶ ἐτοιμάζεται θέλησις παρὰ Κυρίου, διὰ τοῦτο παρακαλῶ ὑμᾶς, καὶ προτεμαὶ ἐμὴν φωνὴν Ὑῖοις ἀνθρώπων, ὅτι ἐγὼ ἡ Σοφία κατεσκεύασα βου-

λήν, καὶ γινώσιν, καὶ ἔννοιαν, ἐγὼ ἐπεκαλεσάμην· ἐμὴ βουλή, καὶ ἀσφάλεια· ἐμὴ φρόνησις, ἐμὴ δὲ ἰσχύς· ἐγὼ τοὺς ἐμὲ φιλοῦντας ἀγαπῶ, οἱ δὲ ἐμὲ ζητοῦντες εὐρίσουσι χάριν. νοήσατε τοίνυν ἄκακοι παυροῦργιαν, οἱ δὲ ἀπαλδευτοὶ ἔνθεσθε καρδίαν· εἰσακούσατέ μου, καὶ πάλιν σεμνὰ γὰρ ἔρῳ, καὶ ἀνοίγω ἀπὸ χειλέων ὁρθά· ὅτι ἀλήθειαν μελετήσῃ ὁ λάρυγξ μου· ἐβδελυγμένα δὲ ἐναντίον ἐμοῦ χεῖλη ψευδῆ μετὰ δικαιοσύνης πάντα τὰ ῥήματα τοῦ στόματός μου· οὐδὲν ἐν αὐτοῖς σκολιόν, οὐδὲ στραγγαλιῶδες· πάντα εὐθέα ἐστὶ τοῖς νοοῦσι, καὶ ὁρθὰ τοῖς εὐρίσκουσι γινώσιν διδάσκω γὰρ ὑμῖν ἀληθῆ, ἵνα γένηται ἐν Κυρίῳ ἡ ἐλπίς ὑμῶν, καὶ πλησθῆσθε Πνεύματος.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα.

Στόμα δικαίου ἀποστάζει Σοφίαν· γλῶσσα δὲ ἀδίκου ἐξολεῖται· χεῖλη ἀνδρῶν δικαίων ἐπίσταται χάριτας, στόμα δὲ ἀσεβῶν καταστραφήσεται· ζυγοὶ δόλιοι βδέλυγμα ἐνώπιον Κυρίου, στάθμιον δὲ δίκαιον, δεκτὸν αὐτῷ· οὐ ἐὰν εἰσέλθῃ ὕβρις, ἐκεῖ καὶ ἀτιμία· στόμα δὲ σοφῶν μελετᾷ Σοφίαν· τελειότης εὐθέων δδηγῆσαι αὐτοὺς καὶ ὑποσκελισμὸς ἀθετούντων προνομεύσει αὐτούς· οὐκ ὠφελήσῃ ὑπάρχοντα ἐν ἡμέρᾳ θυμοῦ· δικαιοσύνη δὲ ρύεται ψυχὴν ἐκ θανάτου· ἀποθανὼν δίκαιος, ἔλιπε μετὰ μελόν· πρόχειρος δὲ γίνεται, καὶ ἐπίχαρτος ἀσεβῶν ἀπώλεια· δικαιοσύνη ἀμώμου, ὁρθοτομεῖ ὁδοὺς, ἀσεβεία δὲ περιπίπτει ἀνομος· δικαιοσύνη ἀνδρῶν ὁρθῶν ρύεται αὐτούς· τῇ δὲ ἀσεβείᾳ ἑαυτῶν ἀλίσκονται παράνομοι· τελευτήσαντος ἀνδρὸς δικαίου, οὐκ ὄλλυται ἐλπίς· τὸ δὲ καύχημα τῶν ἀσεβῶν ὄλλυται· δίκαιος ἐκ θήρας ἐκδύνει, ἀντ' αὐτοῦ δὲ παραδίδεται ὁ ἀσεβὴς ἐν στόματι παρανόμων παγίς· πολίταις· ἀλσθησις δὲ δικαίων εὐο-

δος· ἐν ἀγαθοῖς δικαίων, κατῳρθώσε πόλις, καὶ ἐν ἀπωλείᾳ ἀσεβῶν ἀγαλλίαμα· ἐν εὐλογίᾳ εὐθέων ὕψωθήσεται πόλις, στόματι δὲ ἀσεβῶν κατασκαφήσεται· μυκτηρίζει πολίτας ἐνδεῆς φρενῶν, ἀνὴρ δὲ φρόνιμος ἡσυχίαν ἄγει.

Σοφίας Σιλομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

Δίκαιος ἐὰν φθάσῃ τελευτῆσαι, ἐν ἀναπαύσει ἔσται· γῆρας γὰρ τίμιον, οὔτε ἀριθμῷ ἔτων μεμέτρηται· πολὺ δὲ ἐστὶ φρόνησις ἀνθρώποις καὶ ἡλικία γῆρας, βίος ἀκηλίδωιος· εὐάρεστος Θεῷ γενόμενος, ἡγαπήθη, καὶ ζῶν μεταξὺ ἀμαρτωλῶν, μετέθη· ἡρπάγη μὴ κακία ἀλλάξῃ σύνεσιν αὐτοῦ, ἡ δόλος ἀπατήσῃ ψυχὴν αὐτοῦ· βασκανία γὰρ φαυλότητος ἀμαυροῖ τὰ καλὰ, καὶ ρεμβαρομὸς ἐπιθυμίας· μεταλθεῖ νοῦν ἄκακον τελειωθείς ἐν ὑλίῳ, ἐπλήρωσε χρόνους μακροὺς· ἀρεστὴ γὰρ ἦν Κυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ· διὰ τοῦτο ἔσπευσεν ἐκ μέσου πονηρίας· οἱ δὲ λαοὶ ἰδόντες, καὶ μὴ νοήσαντες, μὴδὲ θέντες ἐπὶ διανοίᾳ τὸ τοιοῦτον· ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς Ὅσις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Καὶ γίνεται ἡ συνήθης ἐκτενή.

Εἰς τὴν Λιτὴν ψάλλομεν στιχ. Ἰδιόμελα ἡχος α'.

Ε'νατενίσας ἀκλινῶς τῷ ὕψει τῆς γνώσεως, καὶ κατοπτεύσας τῷ νοί, τὸν βυθὸν τῆς Σοφίας, σαῖς διδασχαῖς Κόσμον κατεπλούτητας. Πάτερ Ἀχιλλιε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἐκέλευε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἦχος β'. τοῦ Στουδίτου.

Σὲ τὸν μέγαν Ἀρχιερέα, καὶ ποιμένα τὸν ἄκακον καὶ ὁσιον, τῆς μετανοίας τὸν κήρυκα, τῆς Δαρίσσης τὸν ἀκοίμητον φύλακα, ἀνευφημοῦντες πόθῳ δεόμεθα μετὰ δὸς ἡμῖν τῶν χαρίτων σου Πάτερ εἰς κατάληψιν τῶν κατορθωμάτων σου.

Ὁ αὐτὸς Γεωργίου.

Εἴληφας Ἱεράρχα τὴν ἀνωτάτω φιλοσοφίαν, καὶ ἐξῶ κόσμου ἐγένου ζῶν ὑπὲρ τὰ δρώμενα· καὶ ἔσοπτρον ἀκηλίδωτον Θεοῦ, θεῖον ἀνεδείχθης· καὶ ὦν ἠνωμένος φωτί, φῶς προσελάμβανες, καὶ τρανώτερον τοῦ μακαρίου ἔτυχες τέλους· πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν Πάτερ Ἀχίλλιε.

Ἦχος πλ. δ'.

Εἰς αἶνον ἑδράμευς τοῦ Χριστοῦ Ἀχίλλιε ἐν τῇ ἐπροσκαίρῳ ζωῇ, καὶ αὐτὸς σε ἐδόξασεν ἐν τῇ ἐπουρανίῳ καὶ ὄντως ζωῇ διδὼν παρρησίαν κεκτημένους πρὸς αὐτόν, ἐκέτευσεν σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, ἦχος πλαγ. δ'.

Τὸν Ἱεράρχην τοῦ Χριστοῦ Ἀχίλλιον ἅπαντες εὐφημήσωμεν, τὸ καύχημα ὄντως τῆς Θεοταλίας, καὶ τῶν ὀρθοδόξων τὸ διάσωσμά· τῶν Λαρισσαίων τὸ κλέος, καὶ τῆς Οἰκουμένης τὸν ἀκοίμητον πρέσβευτὴν πρὸς τὸν ἀπαύστως εἰπόμενον ἐν ἀγαλλιᾶσαι ψυχῆς· χαίροις Ἀχίλλιε Πατέρων ἱερώτατε· χαίροις ἡ πηγὴ τῶν θαυμάτων, καὶ ἱαμάτων ταμεῖον ἄστυλον. Χαίροις Ἀρχιερέων ἡ δόξα καὶ τῶν μοναζόντων τὸ σεμνολόγημα· καὶ νῦν τοῖς εἰλικρινῶς ἐκτελοῦσι τὴν σεβάσμιον μνήμην σου, αἰτησάμενοι πταισμάτων ἰλασμόν, καὶ σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ αἱ συνήθεις Εὐχαί.

Εἰς τὸν στιχ. Προσόμοια, ἦχος δ'.

Ὡς Γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Θεῖον φέγγει τοῦ Πνεύματος λαμπρυνόμενος ἐνδοξε, ἐν Συνόδῳ ἑλαμψας ὥσπερ ἥλιος, καὶ τὴν ἀπάτην ἡμαύρωσας, ἀρεῖου τὴν ἄθειον, καὶ ἐφώτισας πιστοὺς, τοῖς ὀρθοῖς σου διδάγμασιν, ὁμοούσιον, τῷ

τεκόντι· τὸν Λόγον καταγγείλας, ὅθεν πίστει σε τιμῶμεν, ἀρχιερέων ἀγλαΐσμα.

Τίμιος ἐναντίον Κυρίου.

Εν σημείοις καὶ τέρασι, παραδόξοις ἐξέλαμψας, τοῦ Θεοῦ δοξάσαντος τοὺς ἀγῶνάς σου· οὗς δι' αὐτὸν καθυπέμεινας, ὕδιν ὁμοούσιον, καταγγέλλων τῷ Πατρὶ, πέτρας ὕδωρ ἐξήγαγας, πρὶν καὶ ἔλαιον, τῇ αὐτοῦ ἐπικλήσει τοῦ ἀρεῖου, κατακλύζων τὴν μανίαν, πιστοὺς δροσίζων ἐν χάριτι.

Οἱ ἱερεῖς σου Κύριε ἐνδύσονται δικαιοσύνην.

Λαρισσαίων τὸ καύχημα, Οἰκουμένης ἀγλαΐσμα, τῶν πιστῶν τὸ στήριγμα καὶ κραταίωμα, ὁ Βασιλεὺς ὑπέρμαχος, ὁ πύργος ὁ ἄσειστος, Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, θεῖος ὅρος τῆς πίστεως, ὁ πανεύδιος, καὶ ἀχειμαστος ὁρμος τῆς ἐν ζάλῃ, εὐφημείσθω μελῳδίαῖς ὁ Ἱερός νῦν Ἀχίλλιος.

Δόξα, ἦχος γ'.

Τῶν Λαρισσαίων φωστήρ, καὶ τῆς πλάνης Ἀχίλλιε καθαιρέτα· σὺ γὰρ ὡς ποιμὴν ἀληθινὸς τὸν καύσωνα τῆς ἡμέρας φρονίμως ἐβάστασας, καὶ τὸν παγετὸν ὑπὸ νύκτας τῆς νυκτός· καὶ νῦν ἐν Οὐρανοῖς τὸ δυνάριον ἀπέληφας σῶον· χαίροις τῆς πολυφώτου Ἱερωσύνης τὸ ἀκράδαντον ἔρεισμα, καὶ ἀκλόνητος τῆς Πίστεως στύλος· χαίροις πλανωμένων ὁδηγέ, καὶ τῶν ἐν πάθεσι πεπτωκότων ἀνόρθωσις, καὶ παράκλησις τῶν χειμαζομένων· χαίροις ὁ τὴν μανίαν ἀρεῖου· ἀνδρικῶς καταβαλὼν, καὶ συναΐδιον τῷ Πατρὶ τὸν ὕδιν δογματίζων, δόκιμος τοῖς ἱεροῖς ἀνεφάνης πατράσι, καὶ τῶν ὀρθοδόξων ὑπέρμαχος· καὶ νῦν τῷ θρόνῳ τῆς μονοσέπτου παρσετώδους Τριάδος, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν Πάτερ ἁγιώτατε.

Καὶ νῦν τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τὸν Ὅρθρον. Εἰς τὴν α'. στιχ. καθ. ἡχος δ'.

Κατεπλάγη Ἰωσήφ

Απὸ βρέφους τὸν Θεόν, ἐπιποθήσας εὐσεβῶς, διὰ βίου καθαροῦ, σαυτὸν ἐκάθηρας σοφείας· καὶ διασχὼν ὡς νεφέλην σαρκὸς τὸ πάχος, ἐπὶ ὄρους ἀρετῶν ἀναβέβηκας, τῷ πνεύματι Θεῷ συγγινόμενος καὶ νῦν αὐτῷ παριστάμενος, ἡμῶν φωτίζεις τὰς διανοίας, τῶν πιστῶς εὐφημούντων σε.

Καὶ νῦν, τῆς Ἑορτῆς. Εἰς τὴν β'. στιχ.

Ταχὺ προκατάλαβε.

Η ἐνδοξος μνήμη σου ὑπὲρ Ἡλίου αὐγὰς, ἀστράψασα σήμερον πᾶσαν φωτίζει τὴν γῆν, σοφὴ νῦν Ἀχιλλίῃ· δόγμασι σοῖς εὐφραίνει, τὴν Χριστοῦ Ἐκκλησίαν, θαύμασιν ἀγιάζει, τοὺς πιστοὺς ἐξαίσις, διδὼ καὶ συνελθόντες αὐτὴν ἐορτάζομεν.

Καὶ τῆς Ἑορτῆς. Μετὰ τὸν Πολυέλεον, καθ. ἡχος δ'.

Ὁ Ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Η τοῖς διδάγμασι τοῖς σοῖς φωτισθεῖσα, καὶ ἐντροφώσά σου τοῖς θαύμασι Πάτερ, ὡς θησαυρὸν τὴν θήκην σου κατέχουσα ποίμνη νῦν ἀγάλλεται, τὴν ἀγίαν σου μνήμην, πόθῳ ἐορτάζουσα καὶ πιστῶς ἐκβοῶσα· ρῦσαι ἡμᾶς παντοίων πειρασμῶν, σαῖς πρὸς τὸν κτίστην εὐχαῖς ὦ Ἀχιλλίῃ.

Καὶ τῆς Ἑορτῆς. Οἱ Ἀναβαθμοί. Προκείμενον· Τίμιος ἐναντίον Κυρίου, στιχ. Τί ἀνταποδώσομεν. Εὐαγγέλιον· καὶ ὁ Ν'. Δόξα· Ταῖς τοῦ Ἱεροῦ, Καὶ νῦν, Ταῖς τῆς Θεοτόκου· καὶ τὸ Ἰδιόδεον, Οἰκουμένης ὁ φωστήρ. Ζήτει εἰς τὸν μικρὸν Ἑσπερινόν.

Ὁ Κανὼν τῆς Ἑορτῆς εἰς ε'. καὶ τοῦ Ἀγίου εἰς η'.
Ποίημα Ἀντωνίου Ἀρχιεπισκόπου Λαρίσης.

Ὡδὴ α'. ἡχος α'. Ἀναστάσεως ἡμέρα.

Πανηγύρεως ἡμέρα εὐφρανθῶμεν λαοί, σήμερον γὰρ ἡ μνήμη, τοῦ Ἀχιλλίου τοὺς πιστοὺς, καταφαίδρυνεν ἰδοῦ, καλοῦσα ἡμᾶς, ὑψηλῷ κηρύγματι, πρὸς πανήγυριν ἅπαντας.

Καθαρθεῖς νοδὸς τὰς ὄψεις ἐθεάσω καλῶς, φῶς τὸ φωτίζον ἀληθῶς, πάντα ἄνθρωπον ἀεί, Χριστὸν τὸν Θεόν· ὑφ' οὐπερ ὠδήγησαι, πρὸς νομὴν τὴν Οὐράνιον.

Οὐρανοὶ μὲν ἐπαξίως εὐφραινέσθωσαν, γῆ χορευέτω πᾶσα, τὴν σὴν πανήγυριν πιστῶς, ἐορτάζουσα χαρᾷ, παρμάκαρ σοφείας, Τριάδος ὑπέρμαχε Λαρισαίων τὸ καύχημα.

Ἐτερος Κανὼν. Οὗ ἡ ἀκροστιχίς.

Ἀχιλλίου με ταῖς λιταῖς Σῶτερ σκέπε. Ἰωσήφ.

Ὡδὴ α'. ἡχος πλ. δ'. Ἀρματηλάτην.

Ανατολῆς τῶν ἀρετῶν γενόμενος, Ἡλῖος ἄδυτος, Ἱερουργὲ Πάτερ, τοῖς νῦν πρὸς τὴν σκέπην σου, ἐν πίστει καταφεύγουσι, φωτισμὸν σωτηρίας, μετάδος ταῖς σαῖς δεήσεσι, λύων τὴν ἀχλὺν τῶν παθῶν ἡμῶν.

Χρίσμα σεπτὸν καὶ Ἱερὸν δεξάμενος, ὡς Ἱερώτατος, τὴν τοῦ Χριστοῦ ποίμνην, πρὸς νομὴν σωτήριον, Ἀχιλλίῃ ὠδήγησας· ἦν καὶ νῦν περιέπειν, μὴ διαλείπης θεσπέσιε, πρέσβυν σε πλουτοῦσαν ἀκοίμητον.

Ιαμα πᾶσιν ἡ τιμὴ θήκη σου, ἀναπηγάζουσα, θαυματουργὲ Πάτερ, παύει τῶν ψυχῶν ἡμῶν, τὰ πάθη τὰ δυσίατα, τὰς ὁδύνας κουφίζει, τὰς τῶν σωματῶν Ἀχιλλίῃ, τῶν εἰλικρινῶς προσιόντων σοι.

Λύσιν δεινῶν ἀρρωστημάτων Ἄγιε, ἡμῖν πρωτάνευσον· πολυειδεῖς πόρους ἐπιόντας κούφισον,

ἐπερχομένων θλίψεων καὶ μυρίων σκανδάλων, ἀτρώ-
τους ἡμᾶς συντήρητον, σοῦ ταῖς προσευχαῖς πρὸς τὸν
Κύριον.

Θεοτοκίον.

Λάμψον μοι φῶς Θεογεννήτορ γνώσεως, ἕλει τυ-
φλώττοντι, καὶ τὰς ὁρθὰς τρίβους ὅλως μὴ βα-
δίζοντι, μὴδὲ τὸ θεῖον θέλημα, ἐκτελεῖν βουλομένῳ·
ὅπως σωζόμενος πάντοτε, πίσει κατὰ χρέος δοξάζω σε.

Ῥοδὴ γ'. Δεῦτε πόμα πίωμεν.

Δεῦτε πόμα πίωμεν καινόν, ἐκ πηγῆς νῦν βλυζού-
σης τοῦ ἀρχιεπίσκοπου, τοῦ Ἀχιλλίου πιστοὶ τοῦ
πᾶσι κηρύξαντος λαμπρῶς Χριστοῦ τὴν Ἀνάστασιν.

Νῦν πάντα πληροῦνται χαρμονῆς, ὁρατὰ τε ὁμοῦ
καὶ τὰ ἀόρατα· συνεορτάζει παιδρῶς, ὁ Κό-
σμος Ἀχιλλίε ἡμῖν, τὴν μνήμην σου σήμερον.

Χθὲς συνεσταυροῦτο τῷ Χριστῷ, τῇ ἀσκήσει ὁ
Θεὸς Ἀχιλλίος· συνανηγέρθη λοιπόν, σήμερον
αὐτῷ πνευματικῶς· μεθ' οὗ συνευφραίνεται.

Ἄλλος. Ὁ στερεώσας κατ' ἀρχάς.

Ἱερολόγος Ἱερὸς, ἐν πίστει γεγεννημένος, ἀπεμείω-
σας ἀρείου τὴν πλάνην, συμπληρῶν τὸν ἀριθμόν,
τὸν ἐν Νικαίᾳ πρότερον, Ἱεουργῶν Πατέρων, παμ-
μάκαρ Πάτερ Ἀχιλλίε.

Ὁ λολαμπῆς ὥσπερ ἀστήρ, ἀνατολαῖς τῶν θαυ-
μάτων καταυγάσας τὴν ὑψηλίον πᾶσαν, τῶν
παθῶν ἡμῶν σοφὲ τὸν σκοτασμόν ἀπέλασον, καὶ
πειρασμῶν ὁμίχλην, ταῖς σαῖς εὐχαῖς διασκεδάσον.

Υἱὸς Κυρίου ἱατρός, ἡμῖν ἐδόθης πηγάζων, παρα-
δόξως ἱαμάτων τὴν χάριν, πάθη παύων τὰ δεινὰ,
τὰ τῶν ψυχῶν σοφὲ ἡμῶν, καὶ τῶν σωμάτων ὀθεν,
μετ' εὐφροσύνης τιμῶμέν σε.

Θεοτοκίον.

Μεμυημένος ὁ χορὸς τῶν Προφητῶν, θεοσόφως,
τὰ σὰ θαύματα ἕλει Θεοτόκε, ἐν συμβόλοις ἱε-
ροῖς ταῦτα προδιετύπωσεν· ὧν τὰς ἐκβάσεις πάντων,
νῦν καθορώντων ὑμνοῦμέν σε.

Κάθισμα, ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Ἡ Θεία σου σορός, ὦ Ἀχιλλίε Πάτερ, ὡς ἄλλη
Σιλωὰμ κολυμβήθρα ἐδείχθη, πηγὴν ἀγιάσμα-
τος παραδόξως ἐκβλύζουσα· οὐ μετέχοντες οἱ προσι-
όντες ἐν πίστει χάριν ἀφθονον, καὶ ψυχικὴν σωτη-
ρίαν, εὐχαῖς σου λαμβάνομεν. Καὶ τῆς Ἑορτῆς.

Ῥοδὴ δ'. Ἐπὶ τῆς Θείας φυλακῆς.

Ἐπὶ τῆς Θείας φυλακῆς, τείνας τὸ ὄμμα τῆς ψυ-
χῆς, εἰδες ἐν ἐπόθει Δεσπότην, καθαρῶς ἰθύνοντα,
πρὸς τρίβον τὴν σωτήριον, καὶ βίον εἰς ἀπέραντον
πάντας τοὺς εὐσεβεῖ τῇ πίστει τούτῳ λατρεύοντας.

Ἀρσεν μὲν ὡς διανοῖξαν, τὴν παρθενεύουσαν νη-
δύν, πέφηνε Χριστός· ἀλλὰ σὺ δέ, κατ' ἐχθρῶν
ἠρίστευσας, τῶν νοητῶν καὶ γέγονας, ἄμωμος ἐν ὁ-
δαῖς ταῖς ἐκείνου, τὸν βίον θεοφιλῶς ὁδεύσας Ἀχιλλίε.

Ὡς ἐνιαύσιος ἡμῖν ἡ σὴ φωσφόρος ἑορτή, ἦλθεν ὦ
Ἀχιλλίε κύκλος· καὶ ὡς φῶς ἀνέτειλεν, εὐφραι-
νουσα τὰ τέκνα σου· καθ' ἣν τῶν Δαρισσαίων ὁ δη-
μος, συνεορτάζει παιδρὸς τὰ σὰ μνημόσυνα.

Ὁ Θεοπάτωρ μὲν Δαβὶδ, πρὸ τῆς σκιώδους Κι-
βωτοῦ, ἤλατο σκιρτῶν· ὁ λαὸς δὲ τῆς Δαρίσσης
σήμερον τὴν σὴν κυκλοῦντες λάρνακα, αἰνεσὶν ἀνα-
πέμπει ἐνθέως, τῷ ἀναστάντι Χριστῷ ἐκ τοῦ μνή-
ματος.

Ἄλλος. Σὺ μου ἰσχύς Κύριε.

Εὐεργετεῖν τοὺς ὁμοφύλους ἐλόμενος, Ποιμενάρχης
Θεὸς ἐχηρημάτισας, ποιμαντικῇ ράβδῳ σου σοφέ,

ἄρειον ὥς λύκον, ἀραβικὸν ἀπωσάμενος, κακῶς ἀπο-
τεμόντα, τοῦ Γεννήτορος Λόγον, ἀξιόγαστε Πάτερ
Ἀχιλλίε.

Τοὺς θολεροὺς Πάτερ χειμάρρους ἐξήρανας, τῆς
κακίας, ὕδωρ τὸ ἀλόμενον, μάκαρ κτησάμενος·
εἰς ζωὴν, νῦν δὲ μετὰ τέλος, ἐκβλύζων θεῖα ἰάματα,
τὰς ἐπαναβλυζούσας τῶν παθῶν ἐπηρείας, ἀποπαύεις
εἰς δόξαν Θεοῦ ἡμῶν.

Αλλήν ἡμῖν σὺ κιβωτὸν ἁγιασματος, τὴν τιμίαν
θήκην τῶν λειψάνων σου, Πάτερ σοφέ, ἔλιπες
εἰς γῆν· ἦν περικυκλοῦντες, πηγὴν θαυμάτων πη-
γάζουσαν, πληρούμεθα ἀρρήτου, θυμηδείας τιμῶν-
τες, τὸν ἰσάγγελον βίον σου ἐνδοξε.

Θεοτοκίον.

Ἰκετικῶς, ἀναβοῶμέν σοι ἄχραντε, ἐπηρείας πάσης
ἡμᾶς λύτρωσαι, τῶν νοητῶν καὶ τῶν ὁρατῶν ἐχθρῶν
ἐκζητούντων, κακοποιῆσαι τοὺς δούλους σου, τοὺς
ἐπὶ σοὶ θεομένους, ἐκ ψυχῆς τὰς ἐλπίδας, τῶν ἀν-
θρώπων βεβαία ἀντίληψις.

Ῥοδὴ ε'. Ὁρθρήσωμεν ὀρθρον βαθείας.

Ορθρίζωμεν πάντων προθύμως, καὶ ἀντὶ μύρου
τοὺς ὕμνους σοὶ πλέκωμεν Ἱεράρχα, καὶ περι-
πτυσσόμεθα, σοῦ τὴν τιμίαν λάρνακα, ἁγιασμὸν πο-
ριζόμενοι.

Προσέλθωμεν λαμπαδηφόροι, τοῦ Ἀχιλλίου τῷ
τάφῳ φιλέορτοι, καὶ συνεορτάσωμεν, ταῖς τῶν
ἀγγέλων τάξεσι, τοῦτον τιμῶντες ἐν ἄσμασιν.

Τὴν ἄμετρον κηδεμονίαν, ὑπὲρ ἡμῶν τῶν σῶν δού-
λων καὶ νῦν ἀνάδειξον, ὡς Πατὴρ φιλόστοργος· ὡς
μιμητὴς πανάριστος, τοῦ ἐκ νεκρῶν ἀναλάμψαντος.

Ἄλλος. Ἰνα τί με ἀπόσω.

Συντομία τοῦ θείου, δῶκε κηρύγματος ψυχὰς ἐζώ-
σας πεπαγηδεύμενας ὑπὸ τοῦ ἀλλοτρίου παν-

εύφημε, καὶ Θεῷ προσήξας, ἐν ἐκδυώπαι αἰωνίου,
κατακρίσεως ἡμᾶς λυτρώσασθαι.

Λαμπροτάτου σου βίου, φέγγει σκοτεινόμορφοι δαι-
μονος ἔφυγον· ὧν τῆς κακουργίας, τὸν Θεὸν
ἰλεούμενος λύτρωσαι, τὴν μικράν σου ποίμνην, τὴν
ἐν ἡμέρᾳ καὶ νυκτὶ σε βοηθὸν ἐκζητοῦσαν Πατὴρ
ἡμῶν.

Ιοβόλον κακίαν, τοῦ παραφρονήσαντος ἀρείου ὤλε-
σας, τοῦ Πατρὸς τὸν Λόγον, δημοσίον Πάτερ ἀοι-
διμε, ἐκδιδάξας σέβειν· ἐν ἰλεούμενος μὴ παύσῃ,
συντηρεῖσθαι τὴν ποίμνην σου.

Θεοτοκίον.

Τὸν ἀχώρητον λόγον, ἄνθρωπον γενόμενον ἐν σοὶ
γενόμενον ἐν σοὶ ἐχώρησας, ἐν αἰὶ δυσώπει, ὡς
Υἱόν σου Παρθένε καὶ Κύριον, πάσης ἐναντίας, ἐπι-
βουλῆς νῦν ἀπαλλάξαι, τοὺς σοὺς δούλους ἀγνή Θεο-
νύμφευτε.

Ῥοδὴ ζ'. Κατήλθες ἐν τοῖς κατωτάτοις τῆς γῆς.

Κατήλθες ὡς Ἥλιος ἄλλος ἡμῖν, ἐξ ἐώας πρὸς δυ-
σμάς, Ἱεράρχα φωτίζων διδασκαλίαις ταῖς σαῖς,
καὶ ἐθέωςας τοὺς τῆς πλάνης σκοτασμοῦ κρατου-
μένους ἀλόγους.

Φυλάξας τὴν πίστιν τὴν θεῖαν καλῶς, θεωρὸς τῶν
ἀρρήτων εἶναι ἠξίωσαι τῶν μυστηρίων Χριστοῦ,
καὶ ὡς δόκιμος ἐδοξάσθης ἀληθῶς, ἐν Πατέρων συ-
νόδῳ.

Τὴν ποίμνην σου φύλαττε Σῶτερ Χριστέ, ἐξ ἐχθρῶν
πολεμίων ὁμοτάτως χωρούντων κατὰ τῶν δού-
λων σου παρακλήσεις Ἀχιλλίου τοῦ σοφοῦ, καὶ τῶν
θείων πατέρων.

Ἄλλος. Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Αΐφωτος τοῖς πιστοῖς, πυρός ἐδείχθης μακάριε, πελάγους τῶν δυσχερῶν, τοῦ βίου αἰὶ κλύδωνος, πάντας ἐκλυτρούμενος, πρὸς ζωῆς λιμένα· διὰ τοῦτο σε γεραίρομεν.

Ιἄτρευσόν μου τὸν νοῦν, πληγέντα ταῖς παραβάσει, θεράπευον τὴν ψυχὴν, πολλὰ ἁμαρτάνουσιν, τοῦ σώματος ἰασαι, τὰς δδύναις Πάτερ, δυσωπῶν τὸν ὑπεράγαθον.

Συνόδου μέσον σοφέ, πατέρων θείων ἐνήστραφας· μεθ' ὧν πρεσβεῖαν ποιοῦ, εὐρεῖν ἡμᾶς ἔλεος, ὅταν μέλλῃ Κύριος, ἐπὶ θρόνου δόξης καθεσθῆις κρῖναι τὰ σύμπαντα.

Θεοτοκίον.

Συντήρησόν μου τὸν νοῦν, ἐν ταπεινώσει πανάμωμε, ταῖς μεθοδῖαις αἰεὶ, τοῦ πλάνου τρεπόμενον, καὶ δελεαζόμενον, καὶ τῇ παραβάσει, ἐκουσίως ὑποκύπτοντα.

Κοντάκιον. Τῇ ὑπερμάχῳ.

Τῆς οἰκουμένης τὸν ἀστέρα τὸν ἀνέσπερον, καὶ Λάρισσας τὸν ποιμένα τὸν ἀκοίμητον, τὸν Ἀχιλλίον ἀνυμνήσωμεν ἐκβοῶντες· παρρησίαν κερκτημένος πρὸς τὸν Κύριον, ἐκ παντοίας τρικυμίας ἡμᾶς λύτρωσαι· ἵνα κράζωμέν σοι, χαίροις Πάτερ Ἀχιλλίε.

Ὁ οἶκος.

Αγγελος ἐκ τῶν τρόπων ἱεράρχα ἐφάνης, καὶ τάγμασι τοῖς τούτων ἐγνώσθης, καὶ σὺν τοῖς ἀσωμάτων χοροῖς λειτουργῶν τῷ θρόνῳ τοῦ Χριστοῦ ἁγίε ἀκούεις παρ' ἡμῶν τῶν σῶν δούλων ταῦτα· χαῖρε τῆς Τριάδος ἡ σάλπιγξ ἡ εὐηχος· χαῖρε τῆς Μονάδος ἡ δῦφωνον ὄργανον· χαῖρε ὕψος δυσκατάληπτον

τῶν δογμάτων τῶν σεπτῶν· χαῖρε βάθος δυσερμήνευτον νοερῶν ἐργασιῶν· χαῖρε ὅτι Ἀρείου τὰς ἐπάρσεις καθεῖλες· χαῖρε ὅτι τὰς τούτου μυθουργίας παρείδες· χαῖρε ἀστήρ Ἑλλάδος ὑπέρλαμπρος· χαῖρε ποιμὴν Λαρίσσης ὁ ἄκακος· χαῖρε προστάτης ὁ ἀκοίμητος ταύτης· χαῖρε δι' οὗ τῷ Θεῷ οἰκιοῦται· χαίροις πᾶτερ Ἀχιλλίε.

Τῷ αὐτῷ Μηνί, ἰ.ε. Μνήμη τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν Ἀρχιεπισκόπου Λαρίσσης Ἀχιλλίου τοῦ θαυματουργοῦ.

Ααλεῖ Λάρισσα σὰς ἀριστείας ξέμας.

Μνήμην ἔχουσα καὶ θανάτου σου Πάτερ.

Ἡέμπτη καὶ δεκάτῃ νόες ἦσαν κῆρ' Ἀχιλλίου.

Οὗτος ὁ παμμακάριστος, καὶ ἐν θαύμασι περιβόητος μέγας Πατὴρ ἡμῶν Ἀχιλλίος, ἦν ἐπὶ τῆς βασιλείας Κωνσταντίνου τοῦ μεγάλου, ἐξ εὐσεβῶν γεννητῶν, καὶ φύς καὶ τραφεῖς· δι' ὧν εὐσέβειαν ἄκραν, καὶ θεοσέβειαν μετὰ τῶν ἐξωθεν μαθημάτων, καὶ τὴν ἀνωτάτην φιλοσοφίαν ἐκπαιδεύεται· πάσῃ δὲ τῇ κατὰ Θεὸν πολιτείᾳ ἑαυτὸν κατακοσμήσας, ἀρχιερεὺς τῆς δευτέρας Θετταλίας ἐν τῇ ἀγιωτάτῃ μητροπόλει Λαρίσσης παρὰ πάντων ἀνηγόρευται τῶν ἐν τῇ Ἑλλάδι κατοικούντων· καὶ ἐν τῇ κατὰ Νίκαιαν τῆς Βιθυνίας ἡ 1η Οἰκουμενικῇ Σύνοδος τῷ 325 μ. Χ. 318 πατέρες. Αἱ λοιπαὶ σύνοδοι, ἡ 2α ἡ ἐν Κ)λει τῷ 381· 3η ἡ ἐν Ἐφέσῳ τῷ 437· 4η ἡ ἐν Χαλκηδόνι τῷ 451· 5η ἡ ἐν Κ)λει τῷ 553· 6η πάλιν ἐν Κ)λει τῷ 680 καὶ ὡς συνεχίαν ἡ Πανθέκτη ἐν Τρούλλῳ τῆς Κ)λεως· 7η ἡ ἐν Νικαίᾳ ἐκ δευτέρου τῷ 787 μεγάλη Σύνοδος γενόμενος, καὶ μέχρι τέλους τοῖς ἁγίοις πατράσι συγκαμῶν, καὶ συναγωνισάμενος, καὶ τὸν ἄρειον καθελὼν, καὶ τῷ ἀναθέματι παρὰ πέμψας, αὐτὸς εἰς Λάρισσαν ἐπανέρχεται· καὶ ναοὺς εἰδωλικοὺς πλείστους καταστρεφάμενος, καὶ δαίμονας ἐξ ἀνθρώπων διώξας, καὶ ἄλλα πάμπολλα θαύματα ἐργασάμενος, ἐν εἰρήνῃ τὸν βίον κατέλειπεν, εὐκτερίους οἶκους ἐκ βάθρων

ἀνεγείρας, καὶ παντοίοις ἀναθήμασι κατακοσμήσας εἰς δόξαν καὶ αἶνον τῆς ὑπερουσίου καὶ ζωαρχικῆς Τριάδος· ὅτι αὐτῇ πρέπει δόξα καὶ τιμὴ, καὶ μεγαλοπρέπεια εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Πολὺς καὶ μέγας ἐστάθη ἀναμεταξὺ εἰς τοὺς Ἕλληνας ὁ περίφημος Ἡρακλῆς, καὶ λογιάζω νὰ μὴ εἶναι τόπος καὶ χώρα, εἰς τῆς ὁποίας τὰ σύνορα νὰ μὴ ἔφθασαν τὰ μέγала κατορθώματα, καὶ ἔνδοξα ἔργα τοῦ μεγάλου ἥρωος· διότι φαίνεται ἀκόμη μικρὸν βρέφος ὢντας καὶ ὑπομάζιον νὰ ἰθανάτωσε τόσους φαρμακεροὺς ὄφεις μὲ χερί γαλακτοτροφούμενον· καὶ ἀφόντις ἔφθασεν εἰς νεαράν ἡλικίαν ἐκτάβαλεν ἐκείνην τὴν ἐπτακέφαλον ὕδραν· τὴν ὁποίαν ἄλλος τινὰς δὲν ἐδυνήθη νὰ τὴν ἀντιπαλεύσῃ, καὶ νὰ τὴν νικήσῃ· καὶ ὅχι μόνον αὐτὸ εἶναι τὸ θαυμάσιόν του, ἀλλὰ τὸ περισσότερον ὅτι μὲ πολλὴν ἀφοβίαν καὶ τόλμην ἐπήδησε μέσα εἰς τὰ σκοτεινὰ βάραθρα τοῦ ἄδου, καὶ ἔδεσεν εὐθύς ἐκεῖνον τὸν τρικέφαλον κέρβερν, τὸν φύλακα τοῦ ἄδου, καὶ τὸν ἔφερε σιδηροδέσιμον εἰς τὸν Ἑρυσθέα· καὶ διὰ τὰ τέτοιὰ του πολλὰ κατορθώματα τὸν ἰθεοποίησαν οἱ πεπλανημένοι καὶ ἄθεοι Ἕλληνες, καὶ εἰδῶλον τοῦ ἔστησαν. Ὅμως ἐγὼ βλέπω σήμερον ἄλλον Ἡρακλέα, τὸν θεόπεμπτον ποιμένα τῶν Λαρισσαίων μέγαν Ἀχιλλίον ὁ ὁποῖος τόσον νικᾷ ἐκεῖνον τὸν μυθολογούμενον, ὅσον καὶ τὸ ψεῦδος ἢ ἀλήθεια· οὗτος κατὰ ἀλήθειαν ἰθανάτωσε τὴν νοητὴν ἐπτακέφαλον ὕδραν, τὴν πολυποίκιλον ἀμαρτίαν, μὲ τὸ κοντάρι καὶ τὴν μάχαιραν τοῦ Παναγίου Πνεύματος· αὐτὸς ὁ ἀληθινὸς ἥρωας ἐδέσμευσε, καὶ ἀσθενέστατον ἀπέδειξε τὸν νοητὸν κέρβερν, καὶ φοβερὸν δράκοντα, τὸν φθονερὸν διάβολον, καὶ πολλοὺς ἀπὸ τὰ προπύλαια τοῦ ἄδου ἡλευθέρωσε, διὰ μέσου τῆς ἀρετῆς καὶ διδασκαλίας του διὰ τοῦτο καὶ ἡμεῖς ὥσάν ὅπου ἔγινε Θεὸς κατὰ χάριν, καὶ Υἱὸς Ὑψίστου κατὰ τὸ Προφητικὸν λόγιον γεραίρομεν τὴν ἐτήσιον αὐτοῦ μνήμην μετὰ πολλῆς εὐλαβείας, καὶ δεήσεως, προσκυνοῦντες ὡσεὶκὸς τὴν ἁγίαν αὐτοῦ εἰκόνα, τούτου τοῦ μεγάλου ἀνδρὸς ἀδελφοί μου χριστιανοὶ βούλομαι σήμερον νὰ διηγηθῶ ἓνα πολλὰ ὀλίγον

μέρος ἀπὸ τὰς ἀρετὰς καὶ τὰ ἐξαίσιά του κατορθώματα, καὶ λοιπὸν προσέχετε διὰ νὰ ὠφεληθῇτε ψυχικά.

Αὐτὸς ὁ θεὸς καὶ θαυμαστὸς Ἀχιλλίος ἐγεννήθηκεν εἰς τὴν περίφημον Καππαδοκίαν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐγεννήθησαν καὶ ἐκεῖνοι οἱ δύο μεγάλοι φωστῆρες τῆς ἐκκλησίας, καὶ σὺλοι ἄσειστοι, Βασίλειος καὶ Γρηγόριος ὁ θεολόγος. Ἦσαν δὲ αὐτῷ γονεῖς εὐγενεῖς, ἐντιμοὶ, καὶ ἄρχοντες, ἔχοντες πλοῦτη, καὶ κυβερνήσεις ἱκανὰς. Τὸ δὲ περισσότερον καὶ πλέον μεγαλειώτερον ἀπὸ κάθε εὐγένειαν ἀνθρωπίνην ἦτον ἀγαθοί, εὐπρόσιτοι, καὶ γνώμης καλῆς, καὶ ἐλεήμονες, ὅπου καθ' ἑκάστην δὲν ἔλιπαν οἱ πτωχοὶ καὶ ἄποροι ἀπὸ τὴν πόρταν τους, ὅπου νὰ ἀπολαμβάνουν πλουσιοπάρουχον ἔλεος ἀπὸ αὐτοὺς, εἰδόντες εἰς τὸ παιδίον τους καλὸν παράδειγμα. Οἱ ὁποῖοι δὲν ἀπέραςε πολὺς καιρὸς καὶ ἀπέθανον ἐν Κυρίῳ, Ὁ δὲ ἅγιος Ἀχιλλίος δὲν ἐδόθη εἰς χαρὰς καὶ φαγητά, καὶ ποτά, καὶ ἡδοναῖς τοῦ κόσμου τούτου, καθὼς ἔχουν συνήθειαν νὰ κάμνωσιν οἱ νέοι ὅταν κληρονομήσωσι περιουσίαν ἀπὸ τοὺς γονεῖς αὐτῶν· ἀλλὰ τὰ ὅσα ἐκληρονόμησε ἀπὸ τοὺς γονεῖς του, τὰ ἐσκόρπισεν εἰς τοὺς ὀρφανούς, καὶ χήρας, καὶ εἰς τὸ νὰ γεμίξῃ τῶν πτωχῶν καὶ πεινασμένων τὰς κοιλάς· ἐπρόκρινε νὰ περιπατήσῃ τὸν θλιβερόν καὶ στενὸν δρόμον τῆς ἀληθείας, καὶ τὴν θάλασσαν τῆς ζωῆς ταύτης μὲ τὴν εὐκαιρίωσιν τοῦ πλοῦτος του εἰς τοὺς πτωχοὺς χωρὶς κίνδυνον νὰ τὴν διαπεράσῃ· δὲν ἐδυνήθη κανένα πρᾶγμα τοῦ κόσμου τούτου νὰ τὸν σύρῃ καὶ νὰ τὸν καταπέισῃ εἰς ἄφεσίν του· τὰ ὄμματά του τὰ ἐπροσῆλωσεν εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ ἐφαντάζετο τὰ οὐράνια, καὶ τὰ φθαρτὰ πράγματα μὴδὲ ποσῶς ἔβανεν εἰς τὸν νοῦν του, διὰ τὸν ὁποῖον, ὡς λέγει καὶ ὁ ἀπόστολος, ὅλος ἦτο δοσμένος εἰς τὸ νὰ κακοπάθῃ, καὶ νὰ σκληραγωγῇται εἰς ὅλην τὴν τὴν ζωὴν, νὰ νηστεύῃ καὶ νὰ ἀγρυπνᾷ ὅλην τὴν νύκτα, καὶ νὰ προσεύχηται εἰς τὸν Θεόν· ὅθεν καὶ ἐπαράστησε τοῦ λόγου του ἄξιον δοχεῖον διὰ νὰ κατοικήσῃ ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ εἰς αὐτόν, καὶ μὲ τὴν καρδίαν του καθὼς λέγει ὁ προφήτης, ἐλογάριασεν ὑψηλὰ καὶ θαυμαστὰ πράγματα, καὶ ἀξιώθηκε νὰ λάβῃ γινῶσιν πλέον θείαν καὶ

θαυμαστήν ὅσον ἦτο τὸ δίκαιον, καὶ ἀδιαλείπτως εὐρίσκετο εἰς ταῖς προσευχαῖς, καὶ εἰς τὸ νὰ παρακαλῇ τὸν Θεόν, καθὼς λέγει ἡ γραφή· σχολάσατε καὶ γινώτε ὅτι ἐγὼ εἰμὶ Θεός· ἦτο δὲ ὁ ἅγιος Ἀχιλλίος εὐμορφος καὶ γεμάτος ἀπὸ κάθε σοφίαν, εἰς τὴν συναναστροφὴν του γλυκύς, εἰς ταῖς δουλείαις του ἄκακος· ἦτον παράδειγμα τῆς ἀγάπης καὶ τῆς εἰρήνης, διδάσκαλος τῆς γνώσεως καὶ τῆς ἡσυχίας· ἐφευγε τὴν ἀνωφέλητον συντροφίαν τῶν κακῶν νέων· καὶ τὴν θείαν γραφὴν καθ' ἐκάστην ἐμελετοῦσε· δὲν ἐμετεῖχεν ἀπὸ ταῖς φροντίδαίς τοῦ κόσμου τούτου, μόνον τὸν Θεὸν πάντοτε εἶχεν εἰς τὸν νοῦν του, καὶ τὸν ἐφύλαγε καθαρὸν, καὶ παστρικὸν ἀπὸ τὰ ἐξω πράγματα· καὶ εἰς ὀλίγα λόγια ὁμοιάζεν ὅτι νὰ μὴν ἦτο σαρκικός ἄνθρωπος, καὶ ἀπὸ τοῦτον τὸν κόσμον, διὰ ταῦταις ὅλαις ταῖς καλῶσύναις, ἐσέβηκε μέσα εἰς τὴν καρδίαν του ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐβουλήθη νὰ πηγαίνει εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ νὰ προσκυνῇ τοὺς ἁγίους τόπους, εἰς τοὺς ὁποῖους ἐπεριπάτησεν ὁ Κύριος μετὰ σαρκός· ὥστε ὁποῦ ἀφίνωντας τὸ γληγορώτερον, πατρίδα, φίλους, ἀρχοντίαν, καὶ φωνὴν τοῦ Χριστοῦ ὁποῦ εἶπε τοῦ Ἀβραάμ, ἐξελθε ἐκ τῆς γῆς σου καὶ ἐκ τῆς συγγενείας σου, καὶ δεῦρο εἰς γῆν ἣν ἂν σοι δείξω, ἐφθασεν εἰς ὀλίγας ἡμέρας εἰς τοὺς ἁγίους τόπους, καὶ ἐπροσκύνησε τὸν τάφον τοῦ Κυρίου, τὸν ὁποῖον καὶ ἔβρεχε μὲ τὰ δάκρυά του ἀπὸ τὴν πολλὴν του χαρὰν, καὶ εὐφροσύνην· μὲ τὰ ὁποῖα δάκρυα ἔλουσε ὅλην τὴν γῆν, καὶ ἐκλινε τὴν κεφαλὴν του εἰς αὐτήν, καὶ μὲ τὰ χεῖλη του ἐφιλοῦσε τὸν τόπον, καὶ ὅλος ἦτον χαρούμενος πῶς ἀπόλαυσε τοὺς ἁγίους τόπους· ἔκαμε τὸ λοιπὸν ἐκεῖ ἱκανὸν καιρὸν, καὶ ἀπόλαυσε κάθε λογῆς περιήγησιν, καὶ μὲ τοῦτον τὸν τρόπον ἐβάλλη διὰ νὰ πηγαίνει καὶ εἰς τοὺς πλέον ἐρήμους τόπους ἐπιθυμῶντας νὰ ἰδῇ καὶ τὰ ἅγια μοναστήρια ὁποῦ ἦσαν ἐκεῖ· καὶ ἐδιψοῦσεν ὥσπερ ἔλαφος διψῶσα νὰ καρπωθῇ καμμίαν ψυχοφελῇ περιήγησιν· καὶ λοιπὸν πηγαίνωντας κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν του, καὶ ἀνταμωνόμενος μὲ τοὺς ἁγίους καὶ εὐλαβεῖς ἄνδρας ἐμάζωνεν ὥσάν ἡ φιλόπρονος μέλισσα παντοῖα ἄνθη τῶν ἀρετῶν,

καὶ εὐφραίνετο πνευματικῶς· καὶ ὥσάν ἓνα καράβιον γεμάτων ἀπὸ πραγματεῖαν πολύτιμον ἐγύρισε πάλιν εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ, καὶ ἔδραμε θερμῶς εἰς τὸν ζωοδόχον ὁποῦ καὶ καθημερινῶς προσεκαρτέρει, λογιάζωντας τὸν νόμον τοῦ Θεοῦ ἡμέραν καὶ νύκτα.

Ὅθεν καὶ ποτιζόμενος ψυχικῶς ὡς δένδρον πεφυτευμένον παρὰ τὰς διεξόδους τῶν ὑδάτων, ἀπὸ τὴν πολλὴν ἀγάπην καὶ ἔρωτα τούτων τῶν ἁγίων τόπων, ἠῤῃσεν καὶ ἐκραταιοῦτο εἰς τὰς ἀρετάς, ὅμως ἡ θεία πρόνοια ὁποῦ κυβερνᾷ τὰ πάντα, καὶ ὁποῦ προβλέπει τὸ πρᾶγμα εἰς τί ἔχει νὰ καταντήσῃ, παρεκίνησε καὶ τὸν ἅγιον νὰ εὐγῇ ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλήμ, ὅστις τῇ βοηθείᾳ τοῦ Θεοῦ ἐκίνησε μὲ ἓνα καράβιον, καὶ ἦλθεν εἰς τὴν θαυμαστήν καὶ περίφημον Ῥώμην, καὶ ἔλθων εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῶν ἁγίων Ἀποστόλων καὶ πρωτοκορυφαίων, Πέτρου καὶ Παύλου, ἐπροσκύνησε καὶ ἡσπᾶσθηκε τὰ ἁγία τοὺς λείψανα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἐπλούτισε πνευματικὴν χάριν καὶ σοφίαν, καὶ πάραυτα ἔγινε διδάσκαλος καλὸς τῆς τοῦ Χριστοῦ ἐκκλησίας, καὶ δι' αὐτοῦ ἐνεργοῦσε τὸ Πανάγιον Πνεῦμα, καθὼς ἐνεργοῦσε καὶ διὰ τῶν ἁγίων ἀποστόλων καὶ τὸ ἔργον του καὶ ἡ δουλεία του ἦτον νὰ πηγαίνει ἀπὸ τόπον εἰς νόπον νὰ διδάσκῃ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, καὶ νὰ κράζῃ ὅλους εἰς τὴν ἀλήθειαν, τοὺς ὁποῖους καθὼς ἔλκει ὁ μαγνήτης τὸν σίδηρον, ἔτσι ἐλκυσεν εἰς τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ, εἰς ἄλλους μὲν μὲ τὴν διδασχὴν του, εἰς ἄλλους δὲ μὲ τὰ θαύματά του φανερώνοντας τὴν ἀλήθειαν, διώχνωντας δαιμόνια, ἰατροῦντας πληγὰς καὶ ἀσθένειαις δυσκολοῖς ἀτρευσταῖς, καὶ μὲ τὸ θεῖον βάπτισμα καθαίρων ἀπὸ αὐτοὺς πᾶν ψυχικὸν ἁμάρτημα, ὥστε ὁποῦ ὅλοι ὁμολογοῦσαν τὸ χάρισμα, ὅλοι ἐκήρυττον τὸν εὐεργέτην τους, ὅλοι ἐπεριπατοῦσαν τὸν δρόμον τῆς ἀληθείας, ἐλαμπρύνωνταν μὲ τὸ φῶς τῆς ἀληθείας, ὑποτάσσονταν εἰς τὸν ὀρισμὸν τοῦ ἁγίου Ἀχιλλίου χωρὶς νὰ γογγύζον ἐγγραφαν εἰς τὰς καρδίας αὐτῶν τὰ λόγια τοῦ ἁγίου, ὥσάν ἓνα στερεὸν καὶ ἀσάλευτον νόμον, καὶ ἀπλῶς εἰπεῖν, παράδειγμα ἦτον εἰς ὅλους ὁ ἅγιος, μὲ τὸ νὰ εἶχε παντοίας ἀρετάς, καὶ τοὺς ἀπεκατέστησε καθαρὸς εἰς τὸν Θεόν, καὶ ἄφησαν τὴν

πατρικήν τους πλάνην, καὶ τὰς ἀνιέρους θυσίας, καὶ ποῖος ἤθελεν ἡμπορεῖ νὰ διηγηθῇ τὴν πίστιν καὶ τὴν ζέσιν ὅπου ὅλοι ἐκεῖνοι εἶχασιν εἰς τὸν ἅγιον; ἔτρεχον μὲ πολλὴν πόθον νὰ ἀκούσωσι τὰ μελίρρυτά του λόγια, νὰ παρασταθοῦν εἰς τὰς προσευχάς, καὶ εἰς τὰς ψαλμωδίας, καὶ εἰς τὰς νηστείας μαζί του· νὰ βλέπουν τὰ ἀγαθὰ καὶ ἐνάρετα κατορθώματά του, μὲ τὰ ὅποια ἦτον στολισμένος, καὶ ὅμοιός του εἰς τοὺς καιροὺς ἐκείνους δὲν ἦτον ἄλλος, τὰ ὅποια κατορθώματα μὴν λογιᾶσθαι τινὰς ὅτι τὰ ἔκαμε χωρὶς θλίψιν, καὶ χωρὶς κόπον καὶ φροντίδας ἐξωτερικαῖς, ἀλλὰ εἶχε καὶ πολλοὺς πειρασμοὺς καὶ θλίψεις ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς τῆς ἀληθείας, καὶ καθημερινῶς τὸν ἔδερναν, τὸν ἐταλαιπωροῦσαν, καὶ αὐτὸς ὅλα ταῦτα τὰ ὑπόμεινε διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ, καὶ τὴν ζωὴν του τὴν ἔδανε διὰ τὰ λογικά του πρόβατα, ὅχι μίαν καὶ δύο τρεῖς φοαῖς, ἀμὴ παντοτεινὰ, ὥστε ὅπου τόσο ἐπεθύμα ὅτι ἂν ἦτον δυνατὸν ἐπαίθετε, μόνον νὰ ἐλευθερώσῃ ὅλον τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς καὶ λύκους τῆς ἐκκλησίας, καὶ οὕτω ποίων, καὶ ἀπὸ τόπον εἰς τόπον διδάσκων τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, ἔφθασε καὶ εἰς τὴν γῆν ὑποῦ κραζεται Θετταλία, καὶ ἤθελες ἰδῇ ἐκεῖ πολλὰ πλήθη ἀνθρώπων, ἀνδρῶν ὁμοῦ τε καὶ γυναικῶν νέων τε καὶ γερόντων, ὅπου ἔτρεχαν ἀπὸ ὅλα τὰ περίχωρα τῆς Σαλαμπρίας, διὰ νὰ ἰδοῦν τὸν ἅγιον, καὶ νὰ ἀκούσουν καὶ τὴν πολλὴν του σοφίαν, τοὺς ὁποίους ὅλους ἔφερεν εἰς τὴν στράταν τῆς ἀληθείας, καὶ εἰς ὀλίγα λόγια ὅλους τοὺς ἐψάρευεν ὁ θαυμαστὸς ἀλιεύς, καὶ τοὺς ἀπεκατέστησε μὲ τὰς ἐρμηνείας του θυσίαν τοῦ Θεοῦ καθάραν, ἔτση λοιπὸν ἐπρόκοπτε τὸ κήρυγμα τῆς ἀληθείας καὶ ἐστερεώοντο καὶ ἠύξανε διὰ μέσον τοῦ ἁγίου· καὶ ἐχαίροντο ὅλοι καὶ εὐφραίνοντο, βλέποντες τὴν συνάθροισιν τῶν χριστιανῶν καὶ ἐπειδὴ ὁ ἀρχιερεὺς Λαρίσσης ἀπέθανε, καὶ ἀπόμεινε ὁ θρόνος ἄδειος, ἦτον χρεῖα νὰ χειροτονηθῇ ἄλλος εἰς τὸν θρόνον, διὰ νὰ κυβερνᾷ καὶ νὰ ὁδηγᾷ τὰ πρόβατα τοῦ Χριστοῦ εἰς τὴν ἀληθινὴν στράταν τῆς δικαιοσύνης, καὶ παρευθὺς ὅλος ὁ λαὸς τοῦ κάστρου καὶ τῶν περιχώρων, μικροὶ καὶ μεγάλοι παρακαλοῦσαν τοὺς ἐπι-

σκόπους καὶ τοὺς κληρικοὺς νὰ ψηφίσουν τὸν ἅγιον Ἀχιλλιον διὰ ἀρχιερέα τους· διὰ τοῦτο καὶ μὲ θέλημα ὁλων τῶν ἐπισκόπων, ἢ νὰ εἰπῶ καλῆτερα ἢ θεία χάρις ἠνάγκασε τὴν προθυμίαν τους, καὶ ἐχειροτόνησαν τὸν ἅγιον ἀρχιεπίσκοπον Λαρίσσης, καὶ ἤρχισε νὰ δείχνῃ ἐπιμέλειαν εἰς τὸν θρόνον ὡς καθολικὸς βοσκὸς ἔχοντας συμβοητοὺς καὶ τοὺς ἐπισκόπους· οἱ ὅποιοι ὡς καθολικά καὶ ἡγαπημένα του τέκνα τὸν ἐπείθοντο· καὶ πλέον ἄρχισε νὰ λάμπῃ τὸ φῶς, καὶ νὰ φαίνωνται τὰ καλὰ ἔργα του εἰς τὸν λαόν· ἐκυβερνοῦσε τοὺς πτωχοὺς, ταῖς χήραις τοὺς ὀρφανοὺς, καὶ τοὺς ἀδικημένους, ἐφαίνετο ἑτοιμὸς βοηθὸς εἰς ταῖς ἀνάγκαις καὶ τῶν πτωχῶν, καὶ τῶν πλουσίων· εἰς τὸ νὰ διδάσκῃ πάλιν καὶ νὰ νοθεῖ διδάσκαλος καλῶτα· τὰ λόγια του ἔτρεχαν ὡς καθὼς τρέχει ὁ ποταμός, μὲ τὰ ὅποια ἐδρόσιζε τὰς καρδίας τῶν ἀκροατῶν, καὶ ἔτρεφε μὲ τὸν θεῖον ἄρτον ταῖς πεινασμέναις ψυχαῖς, καὶ ταῖς ἠύξανεν εἰς τὴν χάριν τῆς πνευματικῆς πολιτείας· τοὺς δὲ ἀπόρους ἀπὸ σωματικὴν χρεῖαν, ἐστήριζε μὲ τὸ ἔλεος, τοὺς ξένους ἐδέχετο εἰς τὸν οἶκόν του, τοὺς δειλοὺς καὶ μικροφύχους ἐπαρηγόρα, καὶ παρεθάρρυνε νὰ ὑπομένουν τοὺς πειρασμοὺς, τοὺς ἀσθενεῖς καὶ ἀρρώστους ἰάτρειεν ἀναργύρως μὲν τὴν ἐπίθεσιν τοῦ χερίου του, διότι εὐθὺς ὅπου ἤθελε βάλῃ τὸ ἅγιόν του χερί ἐπάνω εἰς τὸν ἀσθενῆ, ἐλάμβανεν (ὡ τοῦ θαύματος) τὴν ἰατρείαν· μὲ ὅλον τοῦτο ἐφευγε τὴν παρρησίαν καὶ τὴν δόξαν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, καὶ δὲν ἤθελε νὰ φαίνεται σιμὰ εἰς ὅλους τοιοῦτος, διὰ τοῦτο ὅταν ἤθελε νὰ ἰατρεύσῃ κανένα ἀσθενημένον, ἢ ἀπὸ ψυχικὴν, ἢ ἀπὸ σωματικὴν ἀσθένειαν, ἐπροκάλει ὅλους ὅσοι ἤθελαν εὐρεθῇ παρόντες νὰ προσευχηθοῦν μαζί του, διὰ νὰ φανῇ ὅτι ἡ ἰατρεία τοῦ ἀσθενοῦς ἐγένεν ἀπὸ ὅλους· τοσοῦτον ἦτον ταπεινὸς ὁ ἅγιος, καὶ μὲ ὅλην του τὴν δύναμιν ἐπολέμα νὰ φεύγῃ τὴν τιμὴν τῶν ἀνθρώπων· ἐπρόβλεπεν ἀκόμη καὶ ἐπρόλεγε τὰ μέλλοντα, ὡς ἂν ἦτον ἔμπροστά του, καὶ ἀνομβρίας οὕσης, αὐτὸς μὲ τὴν προσευχὴν του εἰς τὸν Θεὸν ἔφερε τὸν ὑετὸν ἐξ οὐρανοῦ εἰς τὴν γῆν, καὶ ἐκαρποφόρησε μὲ ταῖς δεήσεσιν του, ἀπέκοπτε τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ κακῶς

λογισμούς, καὶ ἔκοπτε τὴν κίνησιν καὶ τὸν ἐρχομὸν τῶν ἐχθρῶν, καὶ τοὺς ἐπεμπεν εἰς τὰ ἄβυσσους ὄρη, καὶ εἰς τοὺς κρημνούς. Ποῖος λοιπὸν ἤμπορεῖ νὰ διηγηθῇ τὰ θαύματα τοῦ ἑκαμένου εἰς τὴν ζωὴν του, καὶ μετὰ τὸν θάνατόν του; ὅλος ὁ κόσμος ἐγίμισε ἀπὸ αὐτά, τὸ ὄνομά του ἐφθασεν εἰς τὰ τέσσαρα μέρη τοῦ κόσμου, τόσον ὅπου ἔμαθε καὶ ὁ χριστιανικῶτατος βασιλεὺς ὁ μέγας Κωνσταντῖνος τὰ τελοῦμενα καθ' ἑκάστην θαύματά του ἀπὸ τὴν φήμην τοῦ κόσμου· ὅθεν καὶ ἐπεθύμει πολλὰ νὰ ἀπολαύσῃ, καὶ μὲ τὰ ὀμμάτιά του νὰ ἰδῇ τὸν ἅγιον· καὶ ἐπειδὴ προστάζει θεῖα ἐσυνάζονταν ἡ πρώτη Σύνοδος εἰς τὴν Νίκαιαν, ἀνάγκη ἦτον νὰ ὑπάγῃ καὶ ὁ ἅγιος μὲ τοὺς ἄλλους ἀρχιερεῖς, κατὰ τὸν ὀρισμὸν τοῦ βασιλέως τῆς Ἱερᾶς Συνόδου· καθὼς λοιπὸν ἐφθασεν εἰς τὸν τόπον μαζὶ μὲ τοὺς λοιποὺς σοφοὺς ἀνδράς, ἔλαμπε ἀνάμεινόν τοις ὥσπερ ἄλλος ἥλιος· ὑπάρχων χαρούμενος εἰς τὸ πρόσωπον, ταπεινὸς εἰς τὸ μίλημα, εἰς τὴν γνῶσιν ἐπιτήδειος, καὶ σχεδὸν ὅλοι αὐτὸν εὐλαβοῦνταν διὰ τὰς ἀρετάς του· ὅπου καὶ μὲ τὰ ὀμμάτιά του τὰς ἰδοῦσιν ἐκείνας ὅπου ἀπὸ μακρόθεν ἤκουσαν, καὶ ἐκεῖ ὅπου ἐγίνεν ἡ σύναξις, προκαθημένου τοῦ βασιλέως, καὶ τῶν πατέρων κατὰ τάξιν, καὶ τῶν χρησίμων ἀρχόντων, παρεστᾶθη καὶ ὁ δυσσεβὴς ἄρειος μὲ τοὺς βοηθοὺς του· καὶ μὲ συλλογισμούς καὶ ψευδολογίας ἔλεγον πῶς ὁ Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ δὲν εἶναι ὁμοούσιος μὲ τὸν Πατέρα, ἀλλὰ κτίσμα· αὐτὰ καὶ ἄλλα ἐφλυαροῦσαν νὰ στερεώσουν τὴν ἄθεον τοὺς γνώμην· ἀμὴ ὁ μέγας καὶ θαυμαστός Ἀχιλλεὺς ἐστάθη εἰς τὸ μέσον, καὶ μὲ σχῆμα τῆς χειρὸς ἐσίγησέν τοις ὅλους, ἔπειτα μὲ μεγάλην φωνὴν εἶπεν· ὦ Ἄρειε ἀντάμα μὲ τοὺς συντρόφους σου· ἂν λέγητε καλὰ ὅτι ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ εἶναι κτίσμα καὶ ποίημα τοῦ Θεοῦ, εἰπέτε τῆς πέτρας αὐτῆς νὰ εὐγάλῃ λάδι, (καὶ ἐτούτῃ ἡ πέτρα εὐρίσκετο ἐκεῖ ἐμπροσθεν εἰς ὅλους) καὶ τότε νὰ πιστεύσωμεν εἰς ὅσα λέγετε, καὶ θέλομεν γνωρίσει ὅλοι ὅτι τοῦ κακοῦ μόνον κοπιᾶζομεν καὶ ψευματολογοῦμεν, διότι τὸ νὰ λέγωμεν ἡμεῖς ἔτσι, καὶ ἐσεῖς νὰ λέγητε ἄλλῶς, τὰ λόγια μας ποτὲ τέλος δὲν εὐρίσκουν· αὐτὰ εἶπεν ὁ ἅγιος πρὸς ἐκείνους· ἀμὴ ἐκεῖνοι ὁλό-

τελα δὲν ἀπεκρίθησαν, μόνον ἔσχυσαν τὰ πρόσωπά τοις εἰς τὴν γῆν, καὶ μετὰ ὀλίγην ὥραν ἐσηκώθησαν ὅλοι ὅσοι ἦσαν ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ Ἀρείου, καὶ ἔσυραν τὸν ἅγιον λέγοντες· ἐσὺ ὅπου εἶπες αὐτὸν τὸν λόγον, ἐσὺ νὰ τὸν τελειώσῃς κιόλα· λογιᾶζοντες πῶς δὲν θέλει δυνηθεῖ ὁ ἅγιος· ὁ δὲ χωρὶς νὰ φοβηθῇ, ἢ νὰ δειλιάσῃ, ἐστάθηκε θαρρετὰ ἐμπροσθεν εἰς ὅλους, καὶ εἰς τὸν βασιλέα, καὶ εἰς τὴν Σύνοδον τῶν ἀρχιερέων, καὶ εἶπεν αὐτὰ τὰ λόγια, ἂν ἦναι ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ μία οὐσία μὲ τὸν Πατέρα, ὡς καθὼς ἡμεῖς κηρύττομεν, καὶ πιστεύομεν, καὶ ὁμολογοῦμεν, ἡ πέτρα αὐτῇ ἂς ἀναβλύσῃ λάδι, διὰ νὰ πιστεύσουν καὶ οἱ αἰρετικοὶ καὶ κακόδοξοι τὴν ἀλήθειαν· καὶ πάραυτα (ὦ τῶν θαυμασιῶν σου Χριστέ βασιλεῦ) εὐγῆκεν ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὴν πέτραν, καὶ ἔτρεχεν ὡσὰν ποτάμι τὸ λάδι, τόσον ὅπου ἡ γῆ ἐκείνη ὅλη ἐδράχθηκε ἀπὸ τὸ λάδι· τοῦτο τὸ θαῦμα ὡσὰν τὸ εἶδεν ἡ Σύνοδος ὅλη καὶ ὁ βασιλεὺς, ἐθαύμασαν· οἱ δὲ αἰρετικοὶ ὡσὰν εἶδον τὸ θαῦμα ὅλοι ὅσοι ἐβοηθοῦσαν τοῦ Ἀρείου, ἔφραξαν τὰ στόματά τοις, καὶ ἐσκέπασαν τὰ πρόσωπά τοις, καὶ ἔφυγον κατησχημένοι· τέτοιας λογῆς ὁ Θεὸς ὅπου κάμνει τὰ θαύματά καὶ μεγάλα σημεῖα, τὴν δύναμιν τῶν ὀρθοδόξων τὴν αὐξῆσε καὶ τὴν ἐτίμησε, καὶ τὸν Ἀρειὸν ὁμοῦ μὲ τοὺς συμβοητοὺς του ἐλεεινότατα τοὺς ἐταπείνωσε.

Φαίνεται ἐτούτο τὸ θαῦμα νὰ μὴν ἦναι μικρότερον ἀπὸ ἐκεῖνο ὅπου ἔκαμεν ὁ Μωϋσῆς, διότι καθὼς ἐκεῖνος μὲ πρόσταγμα Θεοῦ, καὶ μὲ τὴν ῥάβδον τοῦ ἐκτύπησε τὴν πέτραν, καὶ εὐγαλε νερὸν διὰ νὰ πίῃ τὸ πλῆθος τῶν ἐβραίων ὅπου ἦτον ἀποσταμένον καὶ διψασμένον, ἔτῃ καὶ ὁ ἅγιος ὅχι νὰ ἔχῃ προσταγὴν ἀπὸ τὸν Θεόν, ὅχι νὰ ἔχῃ ῥάβδον, ἀλλὰ μόνον τῇ πρὸς Θεὸν ἐλπίδι χρώμενος, ἐτέλεσε τὸ τοιοῦτον τεράστιον, ἐνθυμούμενος τὴν φωνὴν τοῦ Χριστοῦ ὅπου λέγει· «ἐὰν ἔχητε πίστιν ὡς κόκκον σινάπεως, ἐρεῖτε τῷ ὄρει· τούτῳ ἐγέρθητι καὶ βλήθητι εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ γενήσεται· τὸ σινάπι· ἔχει σπόρον μικρότερον ἀπὸ ὅλα τὰ σπέρματα, ἀμὴ κάμνει μεγαλῆτερον δένδρον ἀπὸ ὅλα, διὰ τοῦτο καὶ ἡ ὀλίγη πίστις ὅπου ἔχει κανεῖς πρὸς τὸν Θεόν, ἐὰν ἦναι θερμὴ ὡσὰν τὸ σινάπι, κάμνει μεγάλα θαύματα, καὶ

σημεῖα, καὶ ἡ πίστις λοιπὸν τοῦ ἁγίου ἑστωντας καὶ νὰ ἦταν θερμὴ εἰς τὸν Θεόν, ἔκαμε τὸ θαῦμα ἐκεῖνο ὅπου φαίνεται νὰ ἦναι μεγαλειότερον ἀπὸ ἐκεῖνο ὅπου ἔκαμεν ὁ Μωϋσῆς· μετὰ αὐτὸ τὸ θαῦμα, καὶ μετὰ ἄλλα ὅμοια ἐδοξάσθηκεν ὁ Θεός, καὶ ἐφάνηκεν ἡ ἀλήθεια, καὶ ἐκηρύχθηκεν εἰς ὅλον τὸν κόσμον τὸ ὁμοούσιον ἐδοξάσθηκεν ἡ ἁγία Τριάς, ἐχάρηκαν οἱ Ἄγγελοι, ἔλαμψε τὸ φῶς τῆς ἀληθείας ὑπὲρ τὸν ἥλιον, διότι οἱ κακόδοξοι αἰρετικοὶ ἐλογιάζαν ὅτι ὁ ἅγιος δὲν θέλει δυνηθῆ νὰ κάμῃ τίποτε, καὶ θέλει ἐντροπιασθεῖ, ἀλλὰ ὡς ἰδὼν τὸ θαῦμα τοῦτο μετὰ τὰ ὁμμάτια τους ἐθαύμασαν, καὶ ἔφυγον μετὰ τρόμον, οἱ δὲ ὀρθόδοξοι Πατέρες ἀντάμα μετὰ τὸν εὐσεβέστατον Βασιλέα Κωνσταντῖνον ἐκτυποῦσαν τὰ χερίά τους, ἐχαίρονταν, καὶ ἐνέπαιζαν τοὺς αἰρετικούς· ἐδοξάζον τὸν Θεόν ὅπου τοὺς ἐδοξάζεν, ἐπαινοῦσαν δὲ τὸν ἅγιον, καὶ τὸν ἐτιμοῦσαν, καὶ τὸν ἀγκαλιάζαν, καὶ ἔλεγον τοῦ βασιλέως· ἐστόλισε τὴν Σύνοδόν μας ὁ Ἀχιλλῖος, ὕψωσε τὸ κέρας τῶν χριστιανῶν, ἐβεβαίωσε τὴν ἀλήθειαν, ἤλεγε τὸ ψεῦμα, ἐστερέωσε τοὺς ὀρθοδόξους, ἐνίκησε κατὰ κράτος τοὺς ἐναντίους καὶ ἐχθροὺς τῆς ὀρθοδόξου πίστεως· τὴν νίκην τὴν ἐδείξεν ἐμπροσθεν εἰς ὅλους, ὁ λαὸς πάλιν ἔκαμνε τὴν ἑορτὴν λαμπροτέραν, ὅλοι ἐχαίρονταν, καὶ ἐχόρευαν μετὰ εὐφροσύνῃ, ἐτιμοῦσαν καὶ ἐδοξάζον τὸν Θεόν, καὶ ἔψαλλον μετὰ φωναῖς ἀκατάπαυσταις, ἐπαινοῦσαν τὸν ἅγιον ὅτι τοὺς ἐβεβαίωσε τὴν ὀρθόδοξον πίστιν, καὶ τοὺς αἰρετικούς ἐδίωξαν ἀπὸ τὰ σύνορα τῆς πόλεως μετὰ μεγάλαις φωναῖς, καὶ φοβεραῖς, ἐκεῖνοι δὲ ἐφοβήθησαν σφόδρα νὰ μὴ χαλασθοῦν παντάπασι, ὅθεν καὶ ἔφυγον ὡς ψεῦσαι, καὶ κακόδοξοι, καὶ ἄτυχοι ἄνθρωποι, τότε ὁ Βασιλεὺς Κωνσταντῖνος συνεορτάζεται καὶ αὐτὸς μετὰ τοὺς ἁγίους Πατέρας, καὶ τοὺς ἑτάιμα μετὰ χαρίσματα βασιλικά, ἔπειτα τοὺς ἐπῆρεν ὅλους ὁμοῦ καὶ τὸν ἅγιον Ἀχιλλῖον μαζί του εἰς τὴν πόλιν· τὸ μὲν διὰ νὰ στερεώσῃ τὴν πόλιν ὅπου ἐκτίσεν εἰς τὸ ὄνομά του μετὰ τὰς εὐλογίας του, τὸ δὲ διὰ νὰ εὐλογηθῇ καὶ αὐτὸς μετὰ ταῖς εὐχαῖς τοῦ ἁγίου Ἀχιλλῖου· ὅλοι λοιπὸν ἐκεῖνοι οἱ θεοὶ καὶ ἱεροὶ Πατέρες ἐπαρακαλοῦσαν τὸν Θεόν νὰ μένῃ ἡ πόλις στερεωμένη, καὶ ἀσύγχιστος καὶ τοῦ βασι-

λέως νὰ δώσῃ δύναμιν νὰ πολεμῇ, καὶ νὰ νικᾷ πάντοτε τοὺς ἐχθροὺς του, καὶ πρῶτα ἐπήγασιν εἰς τὸν Πατριάρχην τὸν ἅγιον Μητροφάνην νὰ τὸν χαιρετήσουν, διότι ἦτον ἀσθενημένος, καὶ αὐτὸς του εἰς τὴν σύνοδον δὲν εὐρέθηκεν· διὰ τὸ ὁποῖον χρεῖα ἦτο νὰ ὑπάγουν ἐκεῖ νὰ διηγηθοῦν ὅσα ἔκαμαν, καὶ ὅσα εἶπαν. Ἀρχισε λοιπὸν ὁ βασιλεὺς καὶ ἐδιηγήθη καταλεπτῶς ὅσα ἐπράχθησαν καὶ ἐλαλήθησαν εἰς τὴν Σύνοδον ἐκείνην, ἔπειτα ἐπίασε τὸν ἅγιον Ἀχιλλῖον ἀπὸ τὸ χερί καὶ εἶπεν, αὐτὸς εἶναι ὅπου ἔδωκε τὴν νίκην τῆς Συνόδου, καὶ ἑστήσε τὸ τρόπαιον, καὶ ἔλαβε τὸ χάρισμα τῆς νίκης, αὐτὸς ἐντροπίασε τὸν Ἀρειὸν καὶ τοὺς συντρόφους του, αὐτὸς ἔφραξε τὰ στόματά τους, αὐτὸς ἐδίωξεν ὡς ἀγρία θηρία τὸν Ἀρειὸν καὶ τοὺς συντρόφους του εἰς τόπους ὅπου τοὺς πρέπει, αὐτὸς μετὰ τὴν δύναμιν τοῦ Θεοῦ ἐνίκησε, καὶ ἐκαταπόνεσε ταῖς ματαιολογίας τους, καὶ τὴν σοφίαν τους τὴν ἀνωφέλετον, καὶ ἐφάνηκε δόξα καὶ καύχημα εἰς ὅλην τὴν Σύνοδον· αὐτὰ ἀκούωντας ὁ Πατριάρχης ἐχαίρονταν καὶ εὐχαρίστα τὸν Θεόν, καὶ ὅλους τοὺς ἐπιλοῦσεν ὡς ἀνδελφούς του καὶ συλλειτουργούς· ἐπαινοῦσεν ἀκόμη καὶ ἐμακάριζε τοὺς κόπους καὶ τοὺς ἀγῶνας τῶν ἁγίων Πατέρων, καὶ τοὺς ἐκράζεν καθολικοὺς στρατιώτας τοῦ Χριστοῦ, καὶ τοὺς εὐλόγησεν ὅλους, καὶ κάθε ἓνας ἐπῆγεν εἰς τὴν ἐπαρχίαν του· καὶ ὁ Πατριάρχης ἐφίλει μετὰ πολλὴν γλυκύτητα τὰ χεῖρα καὶ τὰ ὁμμάτια καὶ τὴν κεφαλὴν τοῦ ἁγίου Ἀχιλλῖου, καὶ ἔλεγεν· ἀδελφεῖ στρατιώτα τοῦ Χριστοῦ, ὑπέρμαχε τῆς ἀληθείας, πῆγαίνε εἰς τὸ καλόν, καὶ ὁ Θεός νὰ ἦναι μετὰ τοῦ λόγου σου, ὁ μισθός σου νὰ ἦναι πολὺς εἰς τὸν οὐρανόν· ὁ εὐσεβὴς λοιπὸν καὶ χριστιανικώτατος βασιλεὺς Κωνσταντῖνος, ἐπῆρεν ὅλους τοὺς θεοὺς Πατέρας εἰς τὸ παλάτιόν του, διὰ νὰ ἁγιασθῇ μετὰ τὰ ἁγία τους ποδάρια, καὶ ὡς ἐσέβηκαν, τόσῃ ἦτον ἡ εὐσέβεια τοῦ βασιλέως, καὶ ἡ εὐλάβεια, ὅτι δὲν ἐκάθησεν εἰς θρονὶ βασιλικόν ὡς ἡ τάξις ἡ βασιλικὴ ἀπαιτεῖ, ἀλλὰ ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας τῶν ἁγίων Πατέρων, καὶ ἐζήτησε τὴν εὐλογίαν τους, τὴν ὁποῖαν τὴν εἶχεν ἐκεῖνος περισσότερον ἀπὸ χρυσάφι, καὶ πέτραις πολυτίμαις· καὶ ἐκεῖνοι ὅλοι μετὰ ἓνα στόμα τὸν εὐλό-

γησαν καὶ αὐτόν, καὶ τὸ παλάτιόν του, καὶ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους του, ἔπειτα ἐσηκώθη, καὶ ἐκάθισεν εἰς τὴν τράπεζαν, καὶ ποῖος λόγος νὰ διηγηθῇ τὴν χαρὰν ἐκείνην ὅπου ἔκαμεν εἰς τὴν τράπεζαν τὴν βασιλικήν; ἐκεῖ ψαλμοῦσαις, ἐκεῖ χαραῖς, ἐκεῖ ἀγαλλιᾶσαις· κοντολογῆς ἐκείνη ἡ τράπεζα τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐφαίνετο νὰ ᾔηται ἐπουράνιος, καὶ ὄχι ἐπίγειος· ὕστερον τοὺς ἐφιλοδώρησεν ὅλους μὲ χαρίσματα βασιλικά, καὶ τοὺς εἶπε· παρακαλεῖτε ὅλοι οἱ ἅγιοι Πατέρες διὰ λόγου μου, καὶ διὰ ὅλον τὸν λαὸν ὅπου πιστεύουν εἰς τὸν Χριστόν, καὶ ἐτζί τοὺς ἐστεῖλεν εἰς ταῖς ἐπαρχίαις τοῦ ἁμῆ τοῦ μεγάλου καὶ θαυμαστοῦ Ἀχιλλίου ἐκαταφέρει τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια, καὶ τοῦ ἐ χάρισε χαρίσματα καὶ δῶρα βασιλικά, καὶ ἀξιεπαινα περισσότερον ἀπὸ τοὺς ἄλλους, ὕστερα τοῦ εἶπεν· ἅγιοι τοῦ Θεοῦ παρακάλε καὶ διὰ ἐμένα τὸν Θεὸν ὅταν προσεύχησαι· πολλὰ ἐλυπήθηκεν ὁ βασιλεὺς ὅταν ἀνεχώρησεν ὁ ἅγιος, διότι τὸν ἡγάπα περισσά, καὶ ἤθελε νὰ τὸν κρατήσῃ μερικὸν καιρὸν μαζὶ του καὶ ἀκούωντας τὴν συνομιλίαν του· λοιπὸν ὅταν ἦλθεν εἰς τὴν ἐπαρχίαν του, εὐγῆκεν ὅλον τὸ πλῆθος τοῦ λαοῦ, ἄνδρες τε καὶ γυναῖκες, παῖδιά, νέοι, καὶ κάθε ἡλικία, ὅλα τὰ περίχωρα διὰ νὰ προὔπαντήσουν τὸν ἅγιον, καὶ θαυμαστὸν Ἀχίλλιον. Ὅλοι ἔτρεχαν νὰ ἴδουν τὸν πατέρα τους, καὶ διδάσκαλον, καὶ εὐεργέτην τους, ἔπесαν ὅλοι ξέσκεποι εἰς τὰ ποδάρια του, καὶ ἐφιλοῦσαν τὸ ἐπανωφόρι του καὶ ἐγένετο πολλὴ σύγχυσις εἰς τὸ πλῆθος, τίς νὰ σιμώσῃ καὶ νὰ πλησιάσῃ προτῆτερα εἰς τὸν ἅγιον ὁ πολὺς πόθος καὶ ἡ πολλὴ ἀγάπη τοὺς ἐπαρακίνηει, χαρὰ μεγάλη ἐγένε τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ὅλοι ἀντάμα ἄρχοντες, καὶ πτωχοί, ἐχαίρονταν μὲ ὕμνους καὶ ψαλμοῦσαις, καὶ εὐθυμίαις, τότε ὁ ἅγιος καὶ θαυμαστός Ἀχιλλίος ὅλους τοὺς εὐλόγησεν εὐλογίᾳ πνευματικῇ· αὐτὰ ὅλα ἐγένηκαν εἰς τὸ γύρισμα τοῦ ἁγίου· ἔπειτα τὸν ἠρώτησαν πῶς ἐπέρασεν εἰς τὴν ἁγίαν Σύνοδον, καὶ τί ἀπεφάσισεν, καὶ αὐτὸς τοὺς ἀπεκρίθη καὶ τοὺς εἶπεν, ἀδελφοί μου καὶ παιδιὰ μου, ὅποιος ἐλπίζει εἰς τὸν Θεόν, ποτέ δὲν ἐντροπιάζεται, διότι ἐκεῖνοι ὅπου ἔχουσι τὸ θάρρος τοὺς εἰς ἐκεῖνον, εἶναι στερεοὶ ὡς τὸ ὄρος τῆς Σιών, καὶ

δὲν θέλουσι παρασαλεύσει ὁλότελα, καθὼς εἶπε τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον· ὁ Θεὸς δὲν δίδει τὴν δύναμιν του εἰς τὰ ἄλογα ζῶα, μηδὲ εἰς τὴν δύναμιν τοῦ ἀνδρός, ἁμῆ εἰς ταῖς καρδίαις ἐκείνων ὅπου τὸν ἀγαποῦν, καὶ τὸν φοβοῦνται, ὁ Θεὸς τοὺς ὑπερηφάνους καὶ ἐκείνους ὅπου ἔχουν ἐπαρσιν τοὺς διώχνει, καὶ τοὺς ταπεινοὺς καὶ πρᾶους τοὺς δίδει χάριν, καὶ τοὺς ἀγαπᾷ καθὼς λέγει ὁ προφήτης, ὁ Θεὸς ἄλλον δὲν κράζει μηδὲ κοιτάζει, μόνον τὸν πρᾶον καὶ ταπεινόν, καὶ ἐκεῖνον ὅπου τρέμει τοὺς λόγους τοῦ αὐτοῦ καὶ τώρα ἐκατάλαβε καὶ ἐδίωξε μακρὰν τοὺς αἰρετικούς, καὶ ἀφάνισε τὸ μνημόσυνόν τους ἀπὸ τὴν Καθολικὴν Ἐκκλησίαν, καὶ τὴν ὀρθόδοξον πίστιν τὴν ἐκράτυνε καὶ τὴν ἐστερέωσεν εἰς ὅλον τὸν κόσμον· αὐτὰ εἶπεν ὁ ἅγιος, καὶ εὐφρανε τὰς καρδίας δλων νὰ εὐχαριστῶνται, καὶ νὰ εὐρίσκωνται εἰς τὰ προστάγματα τῆς ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, καὶ νὰ μὴν καταπείθωνται εἰς τὰ λόγια τῶν ἀθέων, μισρῶν αἰρετικῶν καὶ κακοδόξων· καὶ ἀπὸ ὅσα τοῦ ἔδωκεν ὁ Βασιλεὺς, καὶ οἱ ἄλλοι ἄρχοντες, ἄλλα ἀφιέρωσεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ἄλλα ἔδωκε τῶν πτωχῶν καὶ ἔτσι ἐνίκησε καὶ ἐπερίσσευσε πολλοὺς εἰς τὴν ἀρετὴν, καὶ ἤρξατο πάλιν ἔχειν τὴν φροντίδα τοῦ ποιμνίου του, ἤγουν τῶν χριστιανῶν, ὡς ἂν πῶς καὶ προτῆτερα, καὶ ἐπασχε νὰ φέρῃ τὰ πρόβατά του εἰς τὴν καθαρὰν καὶ ζωηφόρον νομὴν, καὶ νὰ τὰ ποτίζῃ νερὸν ἀθάλωτον τῆς ὀρθοδοξίας, ἐδίωχνε τοὺς ἀνθρώπους ὅπου ἦσαν πλέα γλήγορα λύκοι καὶ ἐχθροί, ἀγρύπνα ἡμέρα καὶ νύκτα, φυλάσσωντας τὰ πρόβατά του καθὼς λέγει τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον, ὁ βοσκὸς ὁ καλὸς ὅπου ἐβᾶλε τὴν ζωὴν του διὰ τὰ πρόβατα, διότι ἡ φωνὴ ὅπου εἶπε τοῦ Πέτρου ὁ Χριστὸς, εἰς ἀγαπᾷς με Πέτρε, βόσκει τὰ πρόβατά μου, ἐκατάπεισε τὸν ἅγιον Ἀχιλλίον νὰ περισσεύσῃ εἰς τὴν φροντίδα τῶν λογικῶν προβάτων πολλοὺς ἄλλους ἐπισκόπους, καὶ δὲν ἐφρόντιζε μόνον τῆς ψυχικῆς των ἐπιμελείας, τὸ ὅποιον εἶναι πρῶτον καὶ μέγαν, ἁμῆ ἀκόμη καὶ τῆς σωματικῆς σωτηρίας, δηλαδὴ εἰς ταῖς χήραις, εἰς τὰ ὀρφανά, εἰς τοὺς πτωχοὺς, εἰς τοὺς χεημαζομένους, εἰς τοὺς ἀδικουμένους, εἰς τοὺς ἀσθενημένους, εἰς ὅλους ἦτον ἑτοιμὸς ἀντιλήπτωρ, καὶ

καθ' ἡμέραν ἐρώτα πῶς εἶναι, πῶς εὐρίσκονται οἱ πτωχοί, καὶ εἶχε τοῦ καθενὸς τὴν ἐγνοιαν ὡσάν ἕνας καλὸς πατέρας ὁποῦ ἀγαπᾷ τὰ παῖδιά του, ἔτσι ἐκυβέρνησεν καὶ ἐπέρασεν τὴν ζωὴν τοῦ ὁ θαυμαστός Ἀχιλλεὺς, καὶ ἔλαμπεν εἰς τὰ θεϊκὰ χαρίσματα ὡσάν ἄλλος ἥλιος, ἐκυβέρνησεν τὸ λοιπὸν τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ τριανταπέντε χρόνους· καὶ ἐπειδὴ ἦλθεν ἡ ὥρα διὰ νὰ πηγαίνει εἰς τὴν ἄλλην ζωὴν τὴν ἀγῆρω, καὶ ἀτελεύτητον, ἐχαίρετο κατὰ πολλὰ, καὶ εἰς τοὺς συντρόφους τοῦ ὁποῦ ἦτο μαζί τον τὸ ἔλεγε, καὶ ὥρισε τοὺς πετροκόπους διὰ νὰ τὸν κάμνουν ἕνα μνημεῖον πέτρινον, καὶ παρευθὺς ἔκαμαν τὸ θέλημά του, ἀκούσθηκε δὲ οὗτος ὁ λόγος, ὅτι ὁ ἅγιος εἰς ὀλίγον καιρὸν μέλλει διὰ νὰ ἀποθάνῃ, καὶ ἐτρέχασιν τὰ πνευματικά του τέκνα ἀπὸ κάθε τόπον, ἐκεῖ ἤθελον ἰδῆ τινὰς τοὺς πτωχοὺς νὰ κλαίουσιν, ταῖς χήραις νὰ ὀδύρωνται, τοὺς ὀρφανοὺς νὰ εὐγάζουν φωνάς, τοὺς πλουσίους καὶ εὐγενεῖς νὰ ἀναστενάζουν, καὶ ὅλοι ἀντάμα ἔκλαιον πῶς εἶχασιν νὰ ὑστερηθῶσι τὸν ἅγιον, τότε ὁ ἅγιος μὲ ἕνα σχῆμα ταπεινὸν τοὺς ἔλεγε, μὴν κλαίετε παῖδιά μου, καὶ συντρίβετε τὴν καρδίαν μου, ἐγὼ σὰς παραδίδω τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ μου, εἰς τὸν ὁποῖον διὰ μέσου μου ἐπιστεύσατε, καὶ σπουδάζατε νὰ φυλάξῃτε τὴν πίστιν καθαρὰν καὶ ἀμόλυντον, διὰ νὰ ἀξιωθῇτε τῆς Βασιλείας τῶν οὐρανῶν.

Αὐτὰ εἶπεν ὁ ἅγιος, καὶ ἐσήκωσε τὰ χεῖρά του εἰς τὸν οὐρανὸν ὁμοίως καὶ τὰ ὁμμάτιά του, καὶ ὅταν τοὺς εὐλόγησεν ὅλους, ἄφησεν τὴν ἁγίαν καὶ ὀλόφωτον ψυχὴν εἰς τὰ χεῖρα τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐπλήρωσε τὸ κοινὸν χρέος· καὶ τὸ ἅγιόν του Λεῖψανον τὸ ἄφηκεν τῶν χριστιανῶν ὡσάν ἕνα πολῦτιμον καὶ ἐξαίρετον λιθάρι, ἢ νὰ εἰπῶ καλλίτερα, ἕνα ἀδαπάνητον καὶ παντοτεινὸν πλοῦτον, τότε οἱ ἐπίσκοποι, καὶ οἱ κληρικοί, καὶ ὁ ἐπίλοιπος λαὸς ἐσήκωσαν μὲ πολλὴν εὐλάβειαν τὸ ἅγιον ἐκεῖνο λείψανον, καὶ τὸ ἔβαλαν εἰς τὸ μνημεῖον ὅπου ἔκτισεν ὁ ἅγιος ἀτός του, καὶ τότε ἰατρεύθησαν πολλοὶ ἀσθενημένοι, καὶ πολλὰ δαιμόνια ἐδιώχθησαν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τὴν ὥραν ἐκείνην, καὶ ἐκείνους πάλιν ὅπου ἐσίμωσαν εἰς πίστιν καὶ εὐλάβειαν τοὺς ἐφύλαττε, καὶ

τοὺς ἐπαρηγόρει· καὶ κοντολογίᾳ ἀθεράπευτος κανένας δὲν ἀπέμεινε, ἐκρύπτετο τὸ λοιπὸν ἐκεῖνο τὸ ἅγιον Λεῖψανον μὴ ἡξεύρωντάς το κανεῖς· διότι περνώντας χρόνος πολὺς, καὶ ἀπὸ ἕνα εἰς ἄλλον λησμονήθηκε, καὶ ἔτζι ἐπέρασαν τριακόσιοι χρόνοι, καὶ κανεῖς ἀνθρώπος δὲν ἤξευρε μηδὲ ἐγνώριζε τίποτε διὰ τὸ Λεῖψανον τοῦ ἁγίου· ὅμως ὁ Θεὸς ὅπου γινώσκει τὰ κρυπτὰ τῶν ἀνθρώπων, δὲν ἠθέλησε νὰ κρύπτηται τοιοῦτος θησαυρὸς, ἀλλὰ ἐφάνέρωσε τὸ ἅγιον Λεῖψανον τοῦ ἁγίου εἰς ταῖς δέκα τοῦ Φεβρουαρίου Μηνός, καὶ τὸ ἔλαβε πάλιν ἡ ἐπαρχία του, ἀποῦ λοιπὸν ἐγενεῖν ἡ φανέρωσις του, ποῖος ἡμπορεῖ νὰ διηγηθῇ τὰ θαύματα, ὅπου ἐγίνονταν καθ' ἐκάστην· κοιλοὶ ἐπεριπατοῦσαν, τυφλοὶ ἐβλεπαν, βωβοὶ ἐλαλοῦσαν, κωφοὶ ἤκουαν, ἀσθενημένοι ἰατρεύοντο, λεπροὶ ἐκαθαρίζοντο, δαιμονισμένοι ἐθεραπεύοντο, καὶ εἰς ὀλίγα λόγια κάθε λογῆς ἀσθένεια μὲ τοῦ Θεοῦ τὴν βοήθειαν, καὶ δι' εὐχῶν τοῦ ἁγίου Ἀχιλλεῖου ἰατρεύετο, καὶ ἐπήγαγαν οἱ πάντες ἐλευθερωμένοι ἀπὸ τὰς ἀσθενείας των, δοξάζοντες καὶ εὐλογοῦντες τὸν Θεόν· ὃ ἡ δόξα, καὶ τὸ κράτος, καὶ ἡ τιμὴ, καὶ ἡ προσκύνησις εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Ὡδὴ ζ'.

Ὁ Παιδας ἐκ καμίνου ρυσάμενος, Ἀχιλλεὺς ἐνδοξε, ρύεται καὶ σὲ τῆς προσπαθείας τῶν κακῶν, καὶ τῆς ἄλλης δεινῆς περιστάσεως, ὁ μόνος εὐλογητὸς τῶν Πατέρων Θεὸς καὶ ὑπερένδοξος.

Γυναῖκες μετὰ δέους θεόφρονες, ἀθροίσθητε σήμερον· καὶ τὴν ἱερὰν ἐναγκαλίσασθε σορόν, Ἀχιλλεῖου σεπτῶς ἀσπαζόμεναι· βοῶσαι εὐλογητὸς τῶν Πατέρων Θεὸς καὶ ὑπερένδοξος.

Ὡς ὄντως ἱερὰ καὶ πανέορτος, αὕτη ἡ ὑπέρλαμπρος μνήμη σου σοφέ, καταφωτίζουσα πιστούς, καὶ πρὸς λῆξιν ἡμᾶς διεγείρουσα, τὴν θεῖαν καὶ ἀγῆρω· ἥς διὰ σοῦ ἀξιωθείμεν.

Θεοτοκίον.

Θανάτου καθαιρέτης ὁ τόκος σου, γενόμενος πάναγνε, ὥφθη τοῖς πιστοῖς ἐκ τῶν νεκρῶν ἐξαναστάς, τὰ τοῦ ἄδου σκυλεύσας βασιλεία, ὁ μόνος εὐλογητὸς τῶν Πατέρων Θεὸς καὶ ὑπερένδοξος.

Ἄλλος. Θεοῦ συγκατάβασις.

Ως στύλος δλόφωτος, καὶ ὡς νεφέλη ἐπισκιάζουσα, τοῦ λαοῦ προηγῆσω, τοῦ νέου πάτερ φλογμῶν αἵρέσεων, τοῦτον βοῶντα φύλαττε ἀπῆμαντον· εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τὸν νοῦν πρὸς τὴν ἄρρητον, ἐρείσας ὅλως σοφίαν πάνσοφε, προσβολαῖς τῶν δαιμόνων, ἐδραῖος ὥφθης· ὦν τῆς ἐνέδρας ἡμᾶς, ἀπείρους πάτερ ἀπέργασαι φάλλοντας· εὐλογητὸς ὁ Θεός.

Εν ἔτεσι πλείοσι, τῷ τάφῳ πάτερ συγκαλυπτόμενος, φανεροῦσαι πλουσίαις, φωτοχυσίαις καθάπερ ἥλιος, θείων θαυμάτων φωτίζων τὰ πρόσωπα, καὶ τὰς καρδίας ἡμῶν τῶν εὐφημούντων σου.

Θεοτοκίον.

Ρυσθῆναι τοὺς δούλους σου, πειρατηρίων πάντων τοῦ ὄφεως, καὶ σκανδάλων τοῦ βίου καὶ ἁμαρτίας καὶ περιστάσεως, Χριστὸν δυσώπει τὸν μόνον Θεὸν ἡμῶν εὐλογημένη Ἀγνή ὡς προστασία ἡμῶν.

Ὡδὴ ἡ. Αὕτη ἡ κλητὴ.

Αὕτη ἡ κλητὴ καὶ ἁγία ἡμέρα, καθ' ἣν συνεορτάζει ἡ τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησία, ἐν φαλμοῖς καὶ ᾠδαῖς Ἀχιλλίου τὴν ἐνδοξον κοίμησιν· ἐν ἣ εὐλογοῦμεν Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Δεῦτε τῶν πιστῶν ἡ πληθὺς εὐφρανθῶμεν, τῆς θείας εὐωδίας τῶν σεβασμίων Δειψάνων, τοῦ Θεο-

φόρου Πατρὸς Ἀχιλλίου· σεπτῶς ἐμφορούμενοι, Χριστὸν εὐλογοῦντες εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Αῖρον κύκλῳ τοὺς ὀφθαλμούς σου πάτερ καὶ ἴδε, θερμῶς περιεστώτα μετ' εὐλαβείας τὰ τέκνα σου, ἐν φωναῖς ψαλμικαῖς τὸν Θεὸν ἀνυμνοῦντα καὶ λέγοντα, σὲ Τριάς ὑμνοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Πάτερ παντοκράτωρ, καὶ Δόγε καὶ Πνεῦμα, ἡ ἄναρχος οὐσία, καὶ ἀμέριστος φύσις, ἀκατάληπτε καὶ τρισάγιε, πάντας ἡμᾶς φύλαξον, ταῖς τοῦ Ἀχιλλίου πρεσβείαις εὐπροσδέκτοις.

Ἄλλος. Ἐπταπλασίως κάμινος.

Συνασπισμὸν διέλυσας, ἀθετούντων πατὴρ ἡμῶν, τὸν μονογενῆ ὁμοφυῆ τυγχάνοντα, ἀνάρχου γεννήτορος, καὶ σὺν πατρᾷσι θεοῖς ἡμῶν, σύμβολον τὸ θεῖον· ἱερῶς ἐγχαράττεις, φωτίζων τὰς καρδίας, τῶν πιστῶς μελωδούντων, καὶ εὐφημολογούντων τὴν ἱεράν σου μνήμην.

Κατὰ παθῶν τοῦ σώματος, ἱερῶς ἐβασίλευσας, καὶ ἱερωσύνης φωτισμὸν ἀπέληψας· λαοὺς καθωδήγησας, εἰς σωτηρίαν Ὅσιε, θαύμασι τὰς τούτων βεβαιώσας καρδίας, καὶ δόγμασιν ἐνθέοις, θεωρῇ τῶν ἀρρήτων, φωστήρ τῆς Ἐκκλησίας παμμάκαρ ἱεράρχα.

Εν ἱερεῦσιν ἄριστος, ἐν ποιμέσι πανθαύμαστος, καὶ θαυματουργὸς ἀναδειχθεὶς αἰδίδμε, τὸν σὲ θαυμαστώσαντα, ὡς ἀγαθὸν ἐκέτευε, ἐν ἡμῖν πλουσίως θαυμαστώσαι τὰ τούτου, ἐλέη μελωδοῦσιν· ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Πλημμελημάτων ἄφεσιν, καὶ τοῦ βίου διόρθωσιν, Παῖτησαι ἡμῖν τοῖς ἱερῶς τιμῶσί σε, σοφὲ νῦν Ἀχιλλίε, ὅπως κατευοδούμενοι, πράττωμεν τὰ θεῖα, καὶ μὴ λάβωμεν πείραν, βασάνων αἰωνίων, καὶ ποι-

νδων δριμυτάτων, τοῖς μὴ μετανοοῦσιν ἐκεῖ ἀποκει-
μένων.

Θεοτοκίον.

Εἰς τῇ γαστρὶ σου ὤκησε, μὴ λιπὼν τὰ οὐράνια,
ἄχραντε Παρθένη δὲ Πατρὶ συνάναρχος, καὶ τὴν
ἐνοικήσασαν, τῇ παραβάσει πρότερον, ἀπὸ τῶν ἀν-
θρώπων ἐξωθήσας κακίαν, ἐθέωσε τοὺς πίστει, ἀλη-
θεῖ μελωδοῦντας, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, εἰς πάντας τοὺς
αἰῶνας.

Ὁδὴ θ'. Φωτίζου φωτίζου.

Εὐφραίνου ἀγάλλου, τῶν Λαρισσαίων ἡ πληθὺς τῆς
γὰρ δόξης Κυρίου δὲ ναὸς πεπλήρωται, τοῦ ἱεροῦ
ἡδὴ Ἀχιλλίου, φωταυγασθεὶς μαρμαρυγαῖς θείαις
τοῦ ἱεράρχου δεήσεσιν.

Ὡς θείας, ὦ φίλης, ὦ ἀκενώτου δωρεᾶς, τῶν ἀπεί-
ρων θαυμάτων, ἃ πρὸς ἡμᾶς ἔδειξας, τοὺς ὑμνοῦν-
τάς σε προσπεφευγότας, πόθῳ ψυχῆς, Ἀχιλλίε Πά-
τερ τῶν Λαρισσαίων δὲ πρόβολος.

Ὡς Πάσχα τὸ μέγα καὶ ἱερώτατον Χριστέ, ὦ σοφία
καὶ Λόγε, ὅνπερ ἀνεκήρυξεν, δὲ θαυμαστός Ἀχιλ-
λιος πρίν οὐ ταῖς εὐχαῖς πάντας ἡμᾶς ρῦσαι, τῶν κιν-
δύνων καὶ τῶν θλίψεων.

Ὡς Ἀναρχε Πάτερ, καὶ συναΐδιε Υἱέ, δὲ τὴν γέν-
νησιν ἔχων ἐκ τοῦ σοῦ γεννήτορος, ἐκπορευτὸν
Πνεῦμα δ' ἐκ Πατρός, σύνθρονε Τριάς, φύσιν ἐνιαία,
ἡμᾶς τοὺς δούλους σου φύλαττε.

Ἄλλος. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός.

Ἰδοὺ δὲ τάφος ἔνθα τὸ ἱερόν, νῦν κατάνκειται σῶμά
σου Ἅγιε, μέσον ἡμῶν κείμενον ὁρᾶται θαῦμα φρι-
κτόν· ρεῖθρα θαυμάτων βλύζει γάρ, καὶ ἀναπηγάξει
τάς δωρεάς, τῶν θείων ἱαμάτων· ὧ καὶ περιστώτες,
μεγαλοφώνως σὲ γεραίρομεν.

Στησώμεθα χορείαν πνευματικὴν, τὸν σοφὸν νῦν
Ἀχιλλίον, σέβοντες, τὸν ἀρεταῖς, καὶ ταῖς τῶν
θαυμάτων ἀνατολαῖς, ὡς ἡλίον ἐκλάμπαντα πάντων
τὰς καρδίας τῶν εὐσεβῶς, ἐν πίστει ἀνυμνούντων, καὶ
πόθῳ γεραιρόντων, μνήμην αὐτοῦ τὴν πανσεβάσμιον.
Ἡμέραν εὐφροσύνης καὶ φωτισμοῦ, καὶ χαρᾶς
Ἀεὶνᾶου ποιούμενοι, σοῦ τὴν σεπτὴν, κοίμησιν
βοῶμεν ἐν προσευχαῖς· θεόφρον νῦν Ἀχιλλίε, μέ-
μνησο καὶ πρόστιθι ἐκτενῶς, τῶν σὲ ἀνευφημούτων,
καὶ πόθῳ σὲ τιμώντων, ὅπως πταισμάτων λύσιν λά-
βωμεν.

Θεοτοκίον.

Φανείσα ὑπερτέρα τῶν Χερουβὶμ, Θεοτόκε τὸν νοῦν
μου ὑπέρτερον, τῶν ἡδονῶν, δεῖξον καὶ σκανδά-
λων τοῦ πονηροῦ· ὅπως τὸ θεῖον θέλημα, νῦν ἀνεμ-
ποδίστως ἐπιτελῶν, ζωῆς τῆς αἰωνίου καὶ τῆς τῶν
σωζομένων, μερίδος χοιμὶ θεόθυμπε.

Ἐξαποστειλάριον. Σαρκεὶ ὑπνώσας.

Σαρκεὶ Χριστῷ σταυρωθεὶς, καὶ νεκρωθεὶς Πατὴρ
ἡμῶν, αὐτῷ τε καὶ συνανέστης, καὶ συνευφραίνῃ
τῇ αὐτοῦ, ἐγέρσει ὦ Ἀχιλλίε, Πάσχα τοῦ ἀθανάτου
σαφῶς ἐμφορούμενος.

Καὶ τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τοὺς Αἶνους Γ'. ἦχος α'.

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Δεῦτε τῶν πιστῶν τὸ σύστημα, ἐν φαλμοῖς καὶ ὕμνοις
ἄεσπρην στησώμεθα, σκιρτῶντες πνευματικῶς καὶ
ἀγαλλόμενοι· ἰδοὺ γὰρ μνήμη λαμπρά, τοῦ Ἀχιλ-
λίου ἡμῖν συνεκλάμψα, τῇ λαμπροφύρῳ αὐγῇ καὶ
σωτηρίῳ ἐγέρσει ἐνδείκνυται· καὶ καταφαιδρύνει πάν-

τας, τοὺς αὐτὸν γεραίροντας, καὶ Χριστοῦ προσκυνούοντας τὴν τριήμερον Ἀνάστασιν.

Δεῦτε λαμπρυνθέντες σήμερον, τὰς ψυχὰς οἱ πιστοί, μυστικῶς χορεύσωμεν, τιμῶντες τοῦ ἱεράρχου τὸ μνημόσυνον, ὡς γὰρ Πατὴρ ἐφ' ὕψους, ἐν εὐφροσύνῃ βραβεύει πᾶσιν ἡμῖν, τὸ ἔλεος ἐκ Θεοῦ, καὶ σωτηρίαν ἐν πίστει κραυγάζουσιν· χαίροις οἰκουμένης κλέος, Λαρισαίων καύχημα, Ἐκκλησίας δὲ στύλος, τῶν Πατέρων ἐγκαλλώπισμα.

Ω τοῦ παραδόξου θαύματος, ἀρεταῖς ἐπιβὰς ὡς τεθρίππῳ ἄρματι, ἀνῆλθες πρὸς Οὐρανὸν κούφως μακάριε, τὸν χοῦν ὡς βάρος λιπών, τὴν τῶν Ἀγγέλων ἀράμενος εὐκλειαν· καὶ νῦν Χριστῷ παρεστώς, ἀπολαμβάνεις τὴν δόξαν τὴν ἄρρητον· ὅθεν ὡς Πατὴρ τῶν τέκνων, πάντων ἡμῶν μέμνησο, σοῦ τὴν μνήμην τιμώντων, ἀξιάγαστε Ἀχιλλίε.

Δεῦτε τῶν πιστῶν τὸ σύστημα, ἐν φαλμοῖς καὶ ὕμνοις Ἑορτὴν στησώμεθα, σκιοτῶντες πνευματικῶς καὶ ἀγαλλόμενοι· ἰδοὺ γὰρ μνήμη λαμπρά, τοῦ Ἀχιλλίου ἡμῖν νῦν ἐκλάμπασα, τῆς λαμπροφύρου αὐγῆς, καὶ σωτηρίου ἐγέρσεως δείκνυται, καὶ καταφαιδρύνει πάντας, τοὺς αὐτὸν γεραίροντας, καὶ Χριστοῦ προσκυνούντας τὴν τριήμερον Ἀνάστασιν.

Δόξα, ἡχος πλ. α'.

Χερσομανοῦσαν τὴν γῆν Λαρίσσης ταῖς ἐκφύλοις Χαίρέσεις, τῷ ἀρότρῳ τῆς σῆς ὀρθῆς διδασκαλίας, ταύτην ἀπεκάθηρας Ἀχιλλίε, τέκνων αὐτῆς τὰς ἀκάνθας, καὶ πανσόφως κατακαίων τὰ νόθα ζιζάνια· θεῖον δὲ σπόρον καὶ οὐράνιον καταβαλὼν τοῦ ποιμνίου ταῖς ἀδλαξιν, εὐαγγελικῶς εἰς ἑκατὸν τοὺς πόνους ἐκαρποφόρησας, ἐν χαρᾷ συγκομίζων τῶν σῶν πόνων τὰ δράγματα.

Καὶ νῦν.

Μακαρίζομέν σε Θεοτόκε Παρθένε καὶ δοξάζομέν σε οἱ πιστοὶ κατὰ χρέως, τὴν πόλιν τὴν ἄσπεστον, τὸ τεῖχος τὸ ἄρρηκτον, τὴν ἀρραγῆ προστασίαν, καὶ καταφυγὴν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δοξολογία Μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΕΛΟΣ ΚΑΙ ΤΩ ΘΕΩ ΔΟΞΑ

Εν ἔτει σωτηρίῳ 1872 (ζτπ.) 7βρίου 20 Νιμπι-
γλέρη. Ἐγγράφη ἡ παρούσα ἀκολουθία διὰ χειρὸς
τοῦ χατζῆ Γεωργίου Καπηλαρίδου Ἀλληλοδιδάκτου
ἐκ Τυρνάβου, καὶ ἔστω εἰς μνημόσυνον αἰώνιον.

Ἀρχιερατεύοντος δὲ τοῦ Σεβαστοῦ ἡμῖν Ἀρχιερέως
καὶ Κυριάρχου Ἁγίου Λαρίσσης Κ. Κυρίου Ἰωακείμ,
τοῦ ἐνθέριου καὶ φιλομούσου Προστάτου τῶν Ἱε-
ρῶν ἐκπαιδευτικῶν καταστημάτων.

Ὅλοι δὲ τυγχάνοιτε τῆς δε τῆς βίβλου
εὐχεσθε τοῦ γεῦσθαι ὑπερ ὡς θέμις
τυχεῖν με χάρας τῆς ἀνω τρισολβίας.

Τέλος ἔλαβε τοῦτο τὸ βιβλίον δι' ἐμοῦ τοῦ κάτωθεν
ὀπογεγραμμένου, χιλιοστῷ ὀτακοσιοστῷ ἐβδομηκοστῷ
δευτέρῳ ἔτει ἀπὸ Θεογονίας Μηνὶ δὲ 7βρίῳ 20.

Ὁ Χ' Γεώργιος Καπηλαρίδης Ἀλληλοδιδάσκαλος.

